

Адвентистський ВІСНИК

№ 7-8 (349-350)
липень-серпень
2019

Бог є любов

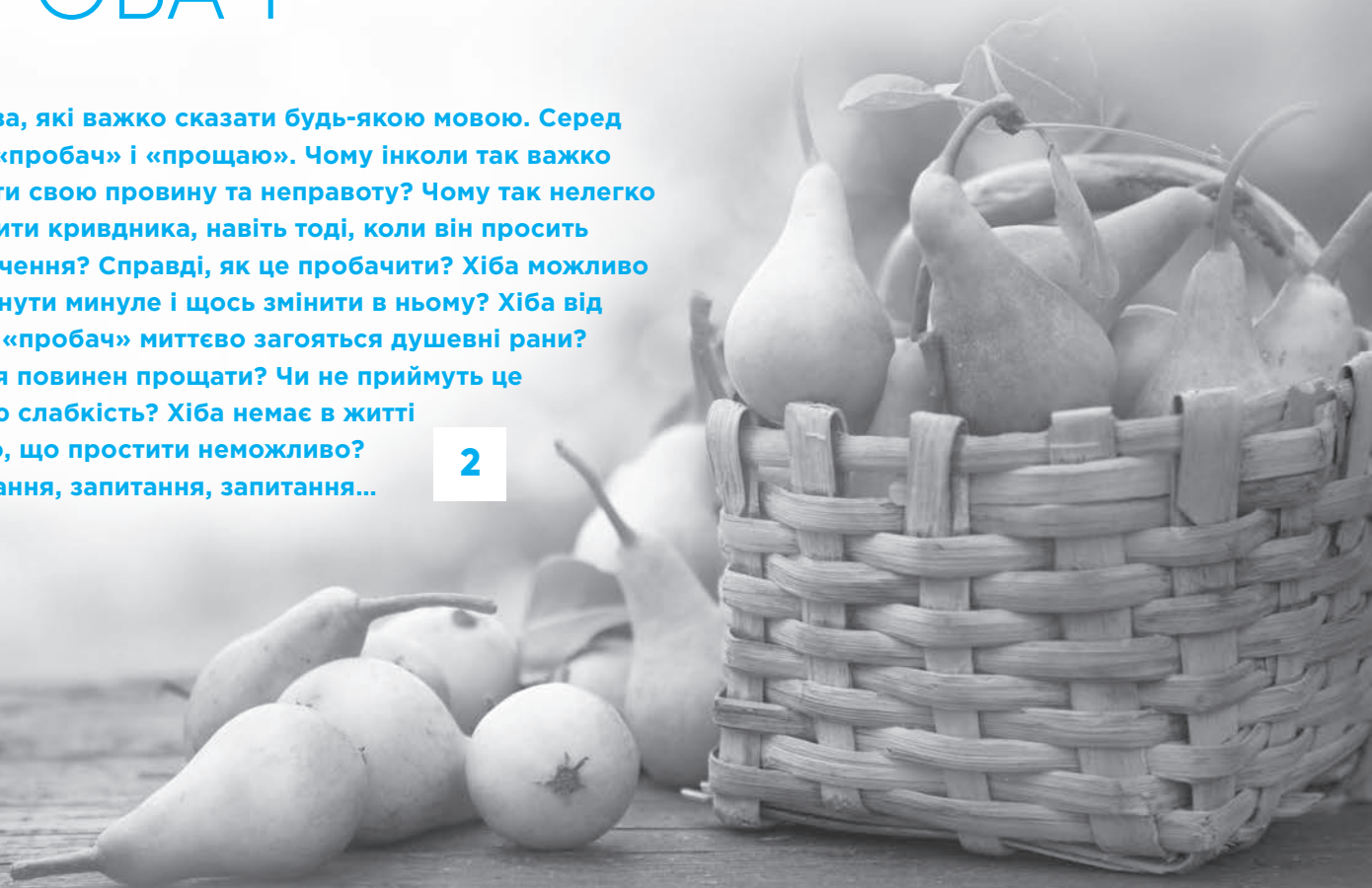
газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

По-справжньому ПРОБАЧ

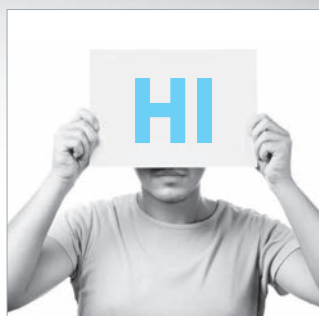
Є слова, які важко сказати будь-якою мовою. Серед них – «пробач» і «прощаю». Чому інколи так важко визнати свою провину та неправоту? Чому так нелегко вибачити кривдника, навіть тоді, коли він просить пробачення? Справді, як це пробачити? Хіба можливо повернути минуле і щось змінити в ньому? Хіба від слова «пробач» миттєво загояться душевні рани? Чому я повинен прощати? Чи не приймуть це за мою слабкість? Хіба немає в житті такого, що простити неможливо? Запитання, запитання, запитання...

2

Передай любов у спадок

7

Як навчитися говорити «Ні»

10

Праведність по вере

14

Две реснички

23

По-справжньому ПРОБАЧ

Є слова, які важко сказати будь-якою мовою. Серед них – «пробач» і «прощаю». Чому інколи так складно визнати свою провину та неправоту? Чому так нелегко вибачити кривдника, навіть тоді, коли він просить вибачення? Справді, як це пробачити? Хіба можливо повернути минуле і щось змінити в ньому? Хіба від слова «пробач» миттєво загояться душевні рани? Чому я повинен прощати? Чи не приймуть це за мою слабкість? Хіба немає в житті такого, що простити неможливо? Запитання, запитання, запитання...

«Будьте ж добрими одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив» (Ефес. 4:32). Грецьке *лінесі* хрестой означає «станьте корисними, подаруйте прощення». Грецьке *катос* означає «настільки, наскільки; подібно до». Пробачте настільки, наскільки прощені ви. Однак пробачити легко те, що нас не стосується. Подобається нам це чи ні, але ми прив'язані до минулого – це частина нашого життя, закарбованого в підсвідомості. Що з цим минулим робити?

Проблему давньої образи можна розв'язати декількома способами:

• Можна переживати своє минуле зі злобою та ненавистю.

Отруту та жовч від давньої образи переварювати в собі. «Бути ображеним чи пограбованим – ніщо, якщо тільки ти не продовжуєш згадувати про це», – сказав Конфуцій. Невід'ємною частиною неприємних спогадів й емоцій є наш дух злоби та непростення.

• Можна прагнути помсти та втілювати її в життя.

«Око за око» – біблійний принцип, але він стосувався лише судової системи Ізраїлю, а не звичайних взаємин. Усі ізраїльтяни стали б за короткий час за законом помсти беззубими й одноокими. У помсті за образу немає компенсації: оскільки свою репутацію не відбилиш, якщо, наприклад, за наклеп, віддаси втричі. Яка компенсація за зруйновану сім'ю? Скільки коштує відкинути любов? Помста – ілюзія відплати, стріляння в стіну, біля якої стоїш, і куля обов'язково рикошетом поранить і тебе. Внутрішня злоба та дух непростення відгукнуться нам самим. У боротьбі з противником ми опускаємося до його рівня чи навіть нижче. Хтось сказав: «Можна так боротися із сатаною, що стати схожим на нього». «Не

мстити за себе, любі, але дайте місце гніву Божому, як написано: В Моїй владі є помста, і Я віддам, – каже Господь» (Римл. 12:19).

• Можна нести лише частину ноші.

«Я прощаю, але ось цього я тобі не забуду». Є такі образи, про які ми не можемо сказати в очі кривднику, оскільки вони стосуються нашого начальника чи людини, від якої ми залежні чи яку ми дуже поважаємо. Це бомба сповільної дії, яка згодом вибухне й завдасть страшних втрат.

• Можна просто пробачити.

Як нелегко не лише промовити слово «пробач», а й по-справжньому пробачити. Щоб трохи полегшити цей процес, нам слід зрозуміти мотивацію: чому я повинен пробачити? Усвідомити, як здобувається прощення. Відділити поняття «прощення» від неправильного його розуміння. Зрозуміти, де взяти внутрішні сили, щоб по-справжньому пробачити.

ЧОМУ МИ ПОВИННІ ПРОБАЧАТИ?

Якщо не хочеш пробачити заради кривдника, пробач заради самого себе. Скільки разів за один момент кривдник образив нас: один, двічі, тричі? А скільки разів ми прокрутили ту образу у своїй пам'яті? Таким чином ми самі собі завдаємо більше шкоди, ніж хтось інший. Почуття образи – це наче пити отруту і чекати смерті ворога. Непрощення отрує наше життя. Воно не змінює минулого, але позбавляє щасливого майбутнього (Прип. 17:22).

МАЄМО ПРОБАЧАТИ, ОСКІЛЬКИ САМИ ПОМИЛЯЄМОСЯ

Проаналізуємо наше минуле. Там знайдеться деше, за що нам і донині соромно. Невже немає слів і вчинків, які ми хотіли б забрати назад? Часто звину-

ваючи інших, ми ніколи не зможемо бути впевнені в тому, що за тих самих обставин поведисся б інакше. Слова Петра: «Хоч би усі, та не я», – сидять глибоко в нашій егоїстичній гріховній природі. З часом у нас відкриваються очі на нас самих. Ключ до вміння прощати полягає в розумінні.

Колись ми також хотіли розуміння та пробачення від того, кого образили. Це один з мотивів, чому, очікуючи прощення від інших, слід його подарувати й своєму кривднику. Соломон стверджує: «Немає людини праведної на землі, що робила б добро й не грішила, тому не клади свого серця на всякі слова, що говорять, щоб не чути свого раба, коли він лихословить тебе, знає-бо серце твоє, що багато разів також ти лихословив на інших!» (Екл. 7:20-22).

ПРОБАЧ, АДЖЕ САМ ЩОДЕННО БАЖАЄШ БОЖОГО ПРОЩЕННЯ

Під час війни один з військових пішов до церкви просити благословення на помсту своєму ворогові. Священнослужитель погодився на це, але сказав: «Перед цим ти маєш прочитати молитву "Отче наш"». Солдат покірно схилився і повторював слова молитви, доки не дійшов до місця: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Далі він не міг вимовити ані слова.

Ми – грішні люди і щодня потребуємо Христового прощення. Якщо ми хочемо цього, то запам'ятаймо одну річ. У Бога немає інших дверей, через які Він може пробачити нас, крім тих, через які ми пробачаємо наших кривдників. Якщо наші двері прощення зачинені для інших, то цим самим ми собі зачинили двері для Небесного прощення.

«Оце Завіт, який Я укладу з ними по тих днях, – говорить Господь, – дам Мої Закони в їхні серця і запишу їх у їхній розум, і більше не згадаю їхніх гріхів та їхнього беззаконня» (Євр. 10:16, 17).

МИ ПОВИННІ ПРОБАЧИТИ, БО РОЗУМІЄМО, ЩО ЧАСТО ЛЮДИНА КЕРОВАНА КИМОСЬ ІНШИМ

«Хіба людина не розпоряджається сама собою?» – запитаєте ви. Якби все було так просто. Хіба чимало курців не знає, що рано чи пізно ця звичка призведе до раку легень? Хіба наркомани не знають, що їхні товариші померли молодими від наркотиків? Хіба алкоголіки не бачать своєї розумової та моральної деградації? Хіба вони не прагнули безліч разів позбутися цих шкідливих звичок? Якби все було так просто. Коли невинний Христос висів на хресті, замість співчуття шалена юрба насміхалася. Ісус мав відповіді на всі їхні запитання. Він мав силу, щоб виконати їхні безглузді прохання, але з Його вуст пролунало лише: *«Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять»* (Луки 23:34). Христос знав, що вони робили сатани та гріха, що їх обплутав. Ми легше прощатимемо інших, якщо усвідомимо це.

НАЙНЕСПРИЯТЛИВІШІ ОБСТАВИНИ ЖИТТЯ БОГ МОЖЕ ПЕРЕТВОРИТИ НА БЛАГОСЛОВЕННЯ

«Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Римл. 8:28). Апостол Павло пише це з власного досвіду. Скільки в його житті було, здавалося б, «безвихідних» ситуацій, та Бог перетворив їх на благословення.

Прощення – не вчинок слабовольної людини. Це акт волі людини, керованої Божою силою. Йосип мав достатньо сили та влади, щоб помститися братам за роки рабства та поневірянь. «Самі винні, – міг подумати він, – вони продали мене, а тепер сама доля дає мені шанс помститися». Однак він думав інакше (Бут. 50:19–21). Йосип звертає увагу на важливі речі. Лише Бог має право звершувати остаточний суд та покарання. Йосип не наївний, бачить зло, але вірить, що злі обставини Бог може використати на добро. Він вбачає в цьому Боже провидіння, щоб через його нещастя врятувати цілий народ. Він навіть у похмурих обставинах свого життя бачить світлі сторони.

ПРОЩЕННЯ НЕ ЗДОБУВАЄТЬСЯ ОДРАЗУ

Часто християн докоряє сумління, що вони не можуть відразу пробачити кривдника. Прощення складається з трьох етапів.

• Страждання

Якби не було страждань, не було б і потреби у пробащенні. Тут не йдеться про прощення людини, котра запізнилася на 30 хвилин на побачення, що того, хто хотів пройти без черги, чи того, хто наступив вам на ногу в тролейбусі, чи вашу бабусю, котра безліч разів розповідає одну й ту саму історію. У такому разі не потрібне прощення, лише поблажливість

і великодушність. Прощення необхідне там, де завдали душевного болю.

• Відсічення

Проблему можливо вирішити лише тоді, коли ми відсічемо її від людини, котра її завдала. Для чого це необхідно? Коли ми відсікаємо від людини гріх, то починаємо ненавидіти ганебний учинок, а людині будемо співчувати і розуміти, що їй потрібна допомога.

• Примирення

Це коли повертається нормальні стосунки. Тільки примирившись із собою і з Богом, ми здатні помиритися з іншими. «Усі прощають, та ніхто не бажає допомогти», – писав Сенека. Прощення, подароване Богом, – це активна дія, спрямована на відновлення стосунків. За євангельським принципом перші кроки назустріч повинен робити не кривдник, а скривджений. Христос навчає: *«Коли згрішиш твій брат проти тебе, піди й докори йому віч-на-віч. Коли послухає тебе, ти придбав свого брата»* (Матв. 18:15).

Прощення – Божий дар, який необхідний тому, хто пробачає, і прощеному. Звільніться від кайданів помсти, гніву, ненависті та духу непростення, які сковують ваше серце. Прийміть Боже прощення. >>

ПРОБАЧЕННЯ НЕ Є ПОЧУТТЯМ

Пригадайте нашого Спасителя на хресті. Неприродне положення тіла на хресті робило смерть бажаною гостею. Нестерпна спека. Рани, що гнояться. Глузування натовпу. Які почуття можуть бути у Страждальця? Можна все життя очікувати позитивних почуттів до наших неприятелів, а вони так і не з'являться. Прощення – це не почуття, а принцип, що живе у відроджених серцях. Це – особисте рішення, добра воля, а не почуття. Це – стиль життя, а не миттєвий вияв настрою.

• Пробачити – не означає робити вигляд, що нічого не сталося

Дипломатичність і бажання згладити гострі кути – добра риса характеру. Проте приховувати проблему – не означає вирішити її. Ми – живі люди, отже, нам може щось дошкуляти, тому потрібно шукати

шляхи вирішення, а не одягати усміхнену маску, коли на серці гіркота.

• Пробачити – не означає виправдати вчинок винного

Чимало людей з доброти душевної беруть частину провини на себе, хоч зовсім не є винними. Це може здаватися благородним. Однак ми забуваємо, що, схвалюючи неправду та гріх, ми сприяємо падінню людини. Ми утверджуємо людину на шляху зла і своїми вчинками ніби кажемо: «Нічого страшного, з ким не буває».

• Пробачити – не означає звільнити кривдника від відповідальності

Ви можете пробачити злочин проти себе. Це буде враховано на суді, але ця людина є порушником державного закону і небезпечною для суспільства, тому суд винесе свій вирок. Часто навіть Боже мовчання розцінюється як потурання злу чи слабкість. *«Оце ти робив, Я ж мовчав, і ти думав, що Я такий самий, як ти. Тому буду картати тебе, і виложу у все перед очі твої!»* (Псал. 50:21). Бог вирішує діяти, аби показати: нічого безслідно не зникає. На землі існує закон причини та наслідку, тому посіяна отрута гріха приносить невтішні плоди.

ДЕ ВЗЯТИ ВНУТРІШНЮ СИЛУ, АБИ ПО-СПРАВЖНЬОМУ ПРОБАЧИТИ?

Яка різниця між дорожнім вказівником та гідом? Указівник показує правильний напрямок, але ніколи не був у тому місті. Гід щоденно проводить екскурсії і знає кожну вулицю міста. Тому і пробачати легше, коли не просто вказують дорогу, а проводять вас нею. Цим шляхом пройшов Христос. Він подав не лише приклад, гідний подиву, захоплення та наслідування. Він і сьогодні продовжує нас щоденно прощати, коли ми просимо в Нього про це в молитві.

Хтось сказав: «Пробачаючи, отримуємо прощення, а отримуючи прощення – вчимося пробачати інших. Пробачити – це відпустити ув'язненого і зрозуміти, що ув'язненим був ти». А якщо вас використовують? Погляньте на Христа. Краще помилково пробачити, ніж помилково покарати (Луки 24:46, 47).

Прощення – Божий дар, який необхідний тому, хто пробачає, і прощеному. Звільніться від кайданів помсти, гніву, ненависті та духу непростення, які сковують ваше серце. Прийміть Боже прощення. Непростими гріхи проти нас чинять лише ті, кого ми більше не любимо.

Просіть у Бога любові... Просіть пробачення у Бога... Пробачте інших... Пробачте і себе...

**Ігор
Корешук**

НЕ ХЛІБОМ САМИМ ЖИТИМЕ ЛЮДИНА

Не на хлібі одному
буде жити людина*Роздуми над Матв. 4:1-4;
Марка 1:12, 13; Луки 4:1-4

Борошно пшеничне (дефектне) – 50%, макуха – 10%, соєве борошно – 5%, висівки – 5%, солод – 10%, целюлоза – 15%, вибивний борошняний пил – 5%. Це склад хліба блокадного Ленінграда.

ВАРТІСТЬ ХЛІБА

Вартість друга визначає не благополуччя, а біда. Вартість хліба визначила війна. Тоді буханка хліба коштувала 1000 карбованців. «Хліб – усьому голова», «Хліб – посох життя», – говорить народна мудрість. Східні народи дарують одне одному хліб як найцінніший дар. Хлібом-сіллю зустрічають молодят, дорогих гостей. Найбільше благословення Бога: «Подостатком будеш їсти хліб» (П. Зак. 8:9), а найбільше прокляття: «Хліба жадають собі немовлята, – й немає нікого, хто б їм відломив» (Пл. Єрем. 4:4). Хліб – невід'ємна частина стародавнього богослужіння.

Хто ж може визначити справжню ціну хліба? Найбільшої вартості надало хлібові не людство, а Небо, Господь. «Хліб, який ми споживаємо, викуплений Його ламаним тілом... Голгофський хрест закарбований на кожній хлібині... Сімейний стіл стає ніби Господнім столом, а кожна страва – таїнством» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 660).

Прохання про хліб включено у вірцеву молитву Ісуса Христа: «Хліб наш насущний дай нам сьогодні». Хліб – це святиня.

ВЕЛИКИЙ БОЖИЙ ПРИНЦИП

Що говорить Христос, Який подарував нам кожний окраєць хліба: «Не на хлібі одному буде жити людина» (дослівний переклад з оригіналу Матв. 4:4).

«Буде хліб – буде й пісня», – сказав один державний діяч. Цю ідею відображає піраміда людських потреб Маслоу, в основі якої лежить первинна з них – ситість. Пригадує християнське весілля у шатрі, де над довжелезними столами висіло гасло: «Не самим хлібом житиме людина».

Уперше цей біблійний принцип був представлений народу Божому в умовах відсутності хліба (див. Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 121; Вибрані вісті. Т. 1. С. 277). Христос повторив Свої ж слова, промовлені понад 14 століть до Ізраїля: «Господь, Бог твій, вів тебе по пустині ось уже сорок літ... І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що

виходить із уст Господніх, живе людина» (П. Зак. 8:2, 3).

Чи прижився цей принцип у Божій громаді? «Коли б ми були повмирали від Господньої руки в єгипетському краї, як ми їли хліба досить! Бо ви вивели нас до цієї пустині, щоб поморити голодом увесь цей збір» (Вих. 16:3). Принцип, проголошений Небом, не прийнявся на Землі. Можливо, він не для жителів Землі?

Зважаючи на зіпсутість людини, Господь зробив поправку, певну знижку, і проголосив цей принцип не в пустелі, не під час голоду. Помиляємося, знову в пустелі, коли Син Божий сорок днів голодував.

А телу трудно вынести сорок, Оно на жизнь претендует законно. Хотя бы немного хлебных корок, Пусть даже из камня сотворенных. Голод врезался в тело, как бритва, Сознанию крича: «Для сытых небо!» А сердцу стуча единым ритмом: «Хлеба! Хлеба! Хлеба!» Но кротко уста покорились Духу, В решающий миг не ища середины, Пусть даже дрожали, пусть даже пухли Но все же сказали: «Не хлебом единым!»...

Коли всі думки і прагнення мали б зосередитися на фізичних потребах, коли, здавалося, все вало: «Хлібом одним», Ісус промовив протилежне: «Не хлібом одним». «Цими словами... Христос хотів показати людині, що нестача земної їжі – не найбільше лихо, яке може спіткати її», – ось яка суть цього відомого вислову (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 1. С. 277). «Хто думає, що живе лише одним хлібом, той робить збереження хліба основною метою свого життя, наважуючись накопичувати його будь-якою ціною. Він жалюгідний і схильний до злочину, коли в нього мало хліба або його зовсім немає» (Ф. Фаррар. Життя Ісуса Христа. С. 148).

ХРИСТІЯНИН І ХЛІБ

Як часто людям пропонуються цінності небесні, вічні: спасіння, спілкування з Богом, але чуємо у відповідь: «Я не можу, у мене сім'я, діти. Я не можу втрачати таку вигідну посаду. Ось вийду на пенсію». Іншими словами: «Я живу

хлібом одним». Проте, «не турбуючись про Божественну їжу, людина неминуче терпить голод серед достатку хліба» (там само).

У справжнього християнина інша життєва філософія. «Буває, що послідовник Христа потрапляє в такі умови, що не може водночас служити Богові й продовжувати займатися своїми світськими справами. Іноді здається, що послух певним простим Божим вимогам позбавить нас засобів на існування» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 121). Якщо сьогодні запитати наших братів-ветеранів, то майже кожен з них розповість, що деякі з них, навіть маючи вищу освіту, працювали покрівельниками, сажотрусами, кочегарами. У них були принципи, цінніші за тілесний хліб. А хліба Бог додавав їм (Псал. 37:25, 26).

ОСТАННІЙ УДАР ПО ХЛІБУ

Сьогодні диявол завдасть свого нищівного удару саме по хлібу: «І я побачив іншого звіра... і робить так... щоб ніхто не зміг нічого купити, ні продати, а тільки той, хто має знак імені звіра» (Об'явл. 13:11, 16, 17). Тоді Церква розділиться на дві групи.

«Що нам їсти? Чим нам годувати наші сім'ї, дітей?» – запитуватиме частина членів Церкви і відійде. «Не хлібом одним», – говорить інша частина церкви (Авак. 3:17, 18). Господь відповідатиме їм: «Той перебуватиме на високостях, скельні твердині – його недоступна оселя, його хліб буде даний йому, вода йому завжди запевнена» (Ісаї 33:16). «За лихоліття не будуть вони посоромлені, і за днів голоду ситими будуть» (Псал. 37:19).

Один брат-адвентист літнього віку напам'ятав розповідь Псалом 90. Я була настільки вражена і натхнена, що через декілька днів сама напам'ятав декламувала цей псалом. Згодом він розповів Псалом 22. І знову я наслідувала його приклад, вивчивши і цей псалом.

Одного вечора, прогулюючись своїм садом, я повторювала слова: «На пасовиськах зелених оселив мене... На тиху воду мене запровадить... Моя ▶

Освободи меня

Освободи меня от этих стен,
В которые попали мы судьбой.
Среди людских предательств и измен
Своею чистотой меня накрой.

Освободи от меди, от шелков,
Не предавай превратному уму.
Не дай мне продавать свою любовь,
Не дай мне продаваться самому.

Очисти меня от пепла и камней,
Омой меня от пыли ста дорог.
Прости мне, что по скудости моей
Не верил, не хотел, не знал, не мог.

Учи меня как чувствовать, как жить,
Учи меня, как верить, как искать,
Учи меня спасать, учи любить
Но главное: Тебя не потерять.

Галина Джежула

ГОЛОС сурового докору

Протягом усіх довгих років посухи й голоду Ілля ревно молився, щоб Ізраїль навернувся від ідолопоклонства до Бога. Пророк терпляче чекав, тоді як над ураженою землею тяжіла Господня рука. «Минуло багато днів», і Господь звелів Іллі: «Іди, покажися до Ахава, а Я дам дощ на поверхню землі».

Цар і пророк стояли віч-на-віч. Хоч Ахав був сповнений лютої ненависті, однак у присутності Іллі він, здавалося, втратив мужність і силу. Уже в перших словах, котрі, затаючись, промовив Ахав: «Чи це ти, що непокоїш Ізраїля?», він, сам того не усвідомлюючи, виказав свої справжні почуття. Ахав знав, що це за Божим вироком небеса стали, як мідь, однак вину за тяжкі суди, що спіткали край, намагався перекласти на пророка.

Ілля стояв перед Ахавом, усвідомлюючи власну невинність, тому не робив жодних спроб виправдати себе або улестити царя. Не намагався він також відвернути гнів царя доброю звісткою про те, що посуха незабаром припиниться. Ілля не мав за що вибачитися. Сповнений обурення, захищаючи честь Бога, він заперечив звинувачення Ахава, безстрашно заявивши цареві, що саме за його (царя) гріхи та гріхи його батьків Ізраїль спіткало це страшне лихо.

Сьогодні не менш потрібний голос сурового докору, адже тяжкі гріхи розділили людей з Богом. У більшості випадків улесливі проповіді не справляють необхідного впливу. Це означає, що сурма не видає належного звуку. Серця людей не пронизуються ясними, гострими істинами Божого Слова.

Бог закликає особистостей, подібних до Іллі, Натана й Івана Хрестителя, – мужів, які, незважаючи на наслідки, вірно передаватимуть Його вістку; людей, котрі сміливо говоритимуть правду, навіть якщо їм доведеться пожертвувати всім, чим володіють (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 133-142).

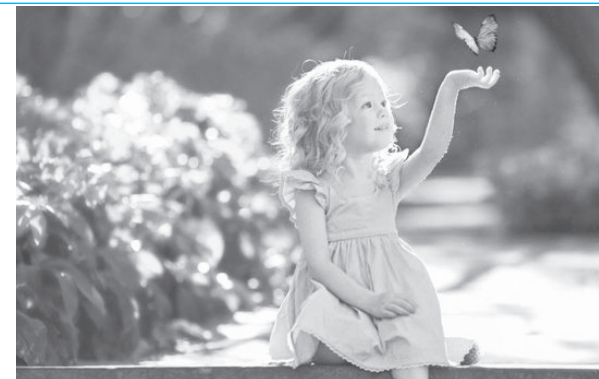
ЗЛО, ВИПЛЕКАНЕ в серцях віруючих

Після вознесіння Христа Іван виступив як вірний, ревний працівник Господа. Любов до Христа, що палала в його серці, спонукала його серйозно і невтомно працювати для ближніх, особливо для його братів-християн.

Христос звелів Своєю учням любити один одного, як Він полюбив їх. Після злиття Святого Духа, коли учні вийшли проповідувати про живого Спасителя, їхнім єдиним бажанням було спасіння душ. Вони раділи спілкуванню зі святими і були ніжними, вдумливими, самовідданими, готовими пожертвувати усім задля істини. У щоденному спілкуванні один з одним вони виявляли заповідану Христом любов.

Проте поступово ситуація змінювалася. Віруючі почали вишукувати вади в інших. Вони втратили з поля зору Спасителя та Його любов. Іван, розуміючи, що братерська любов у Церкві згасає, нагадував віруючим про постійну потребу в ній.

Не опір з боку світу є найбільшою небезпекою для Христової Церкви. **Зло, виплекане в серцях віруючих, – ось найбільше для них нещастя і головна перешкода на шляху Божої справи.**

Ніщо так не послаблює духовність, як заздрість, підозри, прискіпливість, лихі думки. З іншого боку, згода та єдність людей з різними характерами, котрі складають Його Церкву, є найпереконливішим свідченням того, що Бог послав Свого Сина у світ.

Невіруючі спостерігають за тим, чи справляє віра християн святий вплив на їхнє життя; вони швидко помічають вади характеру, непослідовність поведінки. Усі християни є членами однієї сім'ї, усі вони діти одного Небесного Отця; усі володіють однією блаженною надією на безсмертя. Їх мають об'єднувати дуже тісні ніжні узи. «Любімо не словом та язиком, – пише апостол, – але ділом та правдою!» (1 Івана 3:18) (Дії апостолів. С. 546-551).

НЕ НА ХЛІВІ ОДНОМУ БУДЕ ЖИТИ ЛЮДИНА

чаша, то надмір пиття». Піднявши голову до неба, я помітила над дахом нашого будинку сузір'я Великої Ведмедиці. «Моя чаша, то надмір пиття», – повторювала я, дивлячись на зоряну чашу. «Господи, як справи з моєю чашею? Чи маю я надмір? – запитала я. – Обійшовши будинок, чи побачу я під сузір'ям Великої Ведмедиці "калюжку" із зірок, що свідчить про надмір моєї чаші?» Я обійшла будинок, знову подивилася на зоряну чашу. «Калюжки» під нею не було, але саме під крайньою зіркою цієї чаші блимав жовтим вогником літак, і склалося враження, що це крапельки стікають по стінці чаші й повільно падають вниз. «Дякую, Господи, що "калюжки" Ти не обіцяєш, але повну забезпеченість, задоволення всіх моїх потреб і моєї сім'ї Ти даруєш. Слава Тобі!»

Ольга Стасюк

ЗАКІНЧЕННЯ
в наступному номері

Кого ведет ГОСПОДЬ?

Каждый из нас желает водительства Божьего в своей жизни. Но всегда ли нас устраивают пути, которыми ведет нас Господь? Они удивительны, но иногда непонятны. Очень часто мы весьма туманно представляем, что мы должны делать, как нам поступить и куда идти.

Апостол Павел, которому не были чужды подобные переживания, говорит: «Теперь мы видим как бы сквозь тусклое стекло, гадательно, тогда же лицом к лицу; теперь знаю я отчасти, а тогда познаю, подобно как я познан» (1 Кор. 13:12). У нас есть надежда на прекрасное будущее.

Однажды три мудреца поспорили о том, что важнее для человека – прошлое, настоящее или будущее. Один из них сказал:

– Именно прошлое делает человека тем, кто он есть. Все, что умею, я научился в прошлом.

– Не согласен! – воскликнул другой. – Человека формирует будущее. Какими бы знаниями и умениями я сегодня ни обладал, я буду приобретать новые – те, которых потребует от меня будущее. Мои поступки продиктованы стремлением стать тем, кем я хочу быть.

– Вы упустили из виду, – вмешался третий, – что прошлое и будущее существуют лишь в наших помыслах. Прошлого уже нет. Будущего еще нет. Любой поступок совершается нами в настоящем и только в настоящем. Для нас важно прошлое, не менее важно для нас и будущее. Но самым значимым для нас является «сегодня». Только сегодняшний день определяет, какими вы войдете в будущее и не станете ли «сегодня» последней точкой в вашем прошлом. Дорожите днем сегодняшним, от которого столько всего зависит.

Прекрасно, что у нас есть Тот, Кто с нами и в прошлом, и в настоящем, и в будущем (Евр. 13:8). Он – Тот, Кто видит все ясно. Он – Тот, Кто никогда не оставит, Кто всегда готов помочь, укрепить, поддержать и направить.

Кто-то сказал: «**Людам не всегда нужны советы. Иногда им нужна рука, которая поддержит, ухо, которое выслушает, и сердце, которое поймет.**» Рука, ухо и сердце – вот то, что Бог сегодня предлагает нам.

Господь дал нам удивительное обетование: «**И поведу слепых дорогою, которую они не знают, неизвестными путями буду вести их; мрак сделаю светом пред ними, и кривые пути – прямыми: вот что Я сделаю для них, и не оставлю их**» (Ис. 42:16). О ком говорит здесь Бог? Кого Он не оставит и будет вести?

Бог будет вести того, кто принадлежит Ему.

Для Бога очень важно, принадлежим мы Ему или нет. Вопрос нашей принадлежности – ключевой. «Итак, если вы будете слушаться гласа Моего и соблюдать завет Мой, то будете Моим уделом из всех народов: ибо Моя вся земля; а вы будете у Меня царством священников и народом святым» (Исх. 19:5, 6). «И они будут Моими, говорит Господь Саваоф, собственностью Моею в тот день, который Я соделаю, и буду миловать их, как милует человек сына своего, служащего ему» (Мал. 3:17). «Но вы – род избранный, царственное священство, народ святой, люди, взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет; некогда не народ, а ныне народ Божий; некогда непомилованные, а ныне помилованы» (1 Пет. 2:9, 10).

Принадлежать Богу – это не просто приходить в церковь на несколько часов в субботу. Принадлежать Богу – это не предоставлять себя Ему в «аренду» на два-три часа в один из дней недели. Принадлежать Богу – это не только иметь религиозные убеждения, не только выполнять определенные религиозные ритуалы.

Это означает всецело принадлежать Ему и ходить с Ним, иметь те же «чувствования, какие и во Христе Иисусе» (Флп. 2:5). Если мы хотим, чтобы Бог вел нас, мы должны всегда и полностью принадлежать Ему – не больше и не меньше.

Принадлежу ли я Богу? Если нет, тогда ты просто ходишь в церковь, но продолжаешь принадлежать себе. Ты просто сдаешь себя Господу в «аренду» на короткое время. Прими решение отныне и всегда принадлежать только Богу. Тогда Он будет вести тебя.

Бог не оставит и будет вести того, кто честно относится к себе и признает себя слепым.

Чем отличается слепой от зрячего? Слепой всегда готов принять помощь от Бога. Он открыт для нее, у него нет другого пути решения его проблем. У зрячего всегда есть свое единственно правильное мнение. Он всегда знает, что нужно делать и как лучше это сделать.

Вот почему так сложно бывает зрячему признать себя слепым. Весть к Лаодикии, записанная в главе 3 книги Откровение, обращена именно к слепым, уверенным в том, что они все видят и понимают. Эти люди уверены, что у них нет проблем, но в Божьих глазах все совсем не так.

Быть «слепым» и честно относиться к себе – это понимать свою ограниченность и зависимость от Господа, признавать свои слабости и недостатки. Это означает не стыдиться просить о Божьей помощи и быть готовым принять эту помощь. Быть «слепым» – это уметь просить прощения и быть готовым прощать; быть не высокомерным, но смиренным и простым; видеть не только себя, но и тех, кто рядом. Быть «слепым» – это учиться доверять Богу и ежедневно искать Его воли, духовно возрастать, быть не только получателем благ, но и их «подателем». Это означает быть готовым не только принимать, но и отдавать, служить Богу и людям от чистого сердца. Воистину счастливы лишь те, кто научился так служить.

Я слепой или зрячий? Бог ведет меня или я пытаюсь руководить Богом и вести Его? Каждый из нас видел, как малыш ведет маму или папу туда, где, по его мнению, они должны ему что-то приобрести. Если родители думают иначе, ребенок начинает плакать и топтать ножками. Мы иногда ведем себя так же по отношению к Богу.

ПОМНИ: Господь может вести только признающих себя слепыми.

Тех, кто принадлежит Богу, кто понимает, что слеп, и позволяет Ему вести себя, тех, кто научился терпению, Господь озарит светом. Он откроет им глаза и рассеет мрак, Он выровняет их пути, исполнив Свое обетование: «И поведу слепых дорогою, которой они не знают, неизвестными путями... мрак сделаю светом пред ними, и кривые пути – прямыми» (Ис. 42:16).

Вот что Бог делает для тебя, если ты будешь принадлежать Ему, если признаешь, что слеп, и пожелаешь Его водительства. Он не оставит тебя.

Святослав
Музыка

Передай ЛЮБОВ у спадок

Уся робота припиняється. Увага кожного спрямована на чоловіка, що стоїть посеред села. Його звинувачують у тому, що він учинив безвідповідально. Одне за одним чоловіки, жінки та діти повільно підходять до чоловіка, який скоїв злочин. Кожен намагається заглянути йому у вічі. Що вони можуть там побачити? Він знає, що винен, і йому відомо, на що він заслуговує. Усі інші також знають про це.

Це плем'я бабемба, яке проживає в Північній Родезії (Південна Африка). І те, що станеться далі, здивує тебе. З винним чоловіком вчинять не так, як ти очікуєш.

Усі члени племені стають у коло, посеред якого знаходиться винуватець. І замість того щоб кидати в нього звинувачення і каміння, вони звертаються до нього з любов'ю. Кожен, від наймолодшого до найстаршого, нагадає порушнику про його добрі якості. Вони згадуватимуть гарні часи, проведені разом, добрі вчинки цього чоловіка, любов і доброту, виявлені ним. Усе позитивне, що тільки

Плем'я бабемба

пригадують, вони висловлять йому. Також вони нагадають йому про те, що люблять його. Ця церемонія іноді триває декілька днів. Вона ніколи не проводиться поспіхом і не переривається. Кожен член племені може висловитися, і всі інші терпляче його вислуховують.

Коли коло розмикається, обвинуваченого, тепер уже прощеного, символічно вітають з поверненням у плем'я, радіючи цій події. Чоловік зцілений, також зцілене і все плем'я.

Любов до одноплемінника передається у племені бабемба у спадок – з покоління в покоління. Ця риса виділяє його серед інших племен. Для людей бабемба цінний кожен член їхнього племені. Який чудовий урок

ми можемо засвоїти завдяки їхньому прикладу.

Наші цінності та стандарти дуже важливі для нашого життя. Вони є частиною нашої системи поглядів. Вони впливають на спосіб наших думок і вчинків, на те, як ми поводимося з іншими людьми і чого від них очікуємо.

Що ти цінуєш найбільше? Ми рідко замислюємося над цим питанням, проте нам слід міркувати про це. Що впевненіший ти у своїх переконаннях і що чіткіше розумієш, чому ти так віриш, то успішніший і щасливіший ти будеш у житті. Тобі необхідно знати, у що ти віриш і в Кого, правильно розставити свої пріоритети. Тоді ти зможеш Його силою подолати всі перешкоди.

Діліться тим, що маєте

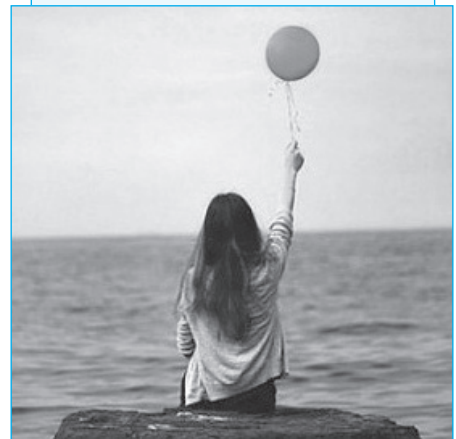
Нам відома історія про вдову із Сарепти. До цієї жінки, яка жила в язичницькій землі, Бог послав Свого слугу під час голоду попросити їжі... Чудовою була гостинність, виявлена до пророка Божого цією фінікійською жінкою, і чудовим чином були винагороджені її віра та щедрість.

Бог не змінився. Його щедра не менша, ніж за часів Іллі. Слова Христа, звернені до Його перших учнів, стосуються і його вірних слуг сьогодні: «Хто вас приймає, той Мене приймає; хто приймає Мене, приймає Того, Хто послав Мене» (Матв. 10:40). Жодна добра справа, зроблена в Ім'я Його, не залишиться без визнання і нагороди. І це ніжне визнання Христа враховує навіть тих, хто посідає скромне становище, і найслабших членів Божої сім'ї. Він каже: «Якщо хто напоїть одного з цих малих чашкою холодної води тільки в ім'я учня, запевняю вас, – не втратить своєї нагороди» (в. 42).

Бідність не повинна заважати нам виявляти гостинність. Ми зобов'язані ділитися тим, що маємо. Є люди, які борються за виживання і яким

важко звести кінці з кінцями, але вони люблять Ісуса в особі Його святих і готові виявити гостинність і віруючим, і невіруючим. Гостей запрошують за родинний стіл і до сімейного вівтаря. Час молитви справляє враження на відвідувачів, і навіть один-єдиний візит може сприяти спасінню душі від смерті. Господь враховує таку працю, кажучи: «Я віддам».

«Не самим хлібом житиме людина», і як ми ділимося з іншими нашою землею їжею, так само повинні ділитися надією, мужністю і христоподібною любов'ю. «А Бог спроможний збагатити вас усякою благодаттю, щоб ви завжди в усьому мали повний достаток і збагачувалися всяким добрим ділом» (2 Кор. 9:8).

**«Неможливо
бути щасливим,
якщо у вас
залишилися
ненависть
і образи.»**

ПОЛЕЗНЫЙ ЧЕЛОВЕК

Древний Рим был сердцем Римской империи. Во времена зарождения христианства в нем проживало около миллиона человек. Почти половина населения Рима была рабами. В городах, где свободных граждан было меньше, чем рабов, действовали крайне жестокие законы, чтобы удерживать последних в покорности и послушании. В те времена раб приравнивался к вещи. Эту вещь можно было свободно купить или продать. Рабовладельцы имели безграничную власть над рабами и часто относились к ним хуже, чем к животным. Если же раб в чем-то провинился, ему не было прощения. За малейшую провинность он и вся его семья могли быть безжалостно убиты.

Раб по имени Онисим, чьим хозяином был Филимон из Колосс, убежал от своего господина, прихватив с собой некую сумму денег. В Риме, почти в двух тысячах километров от дома, измученный страхом беглый раб познакомился с апостолом Павлом.

То, что произошло с Онисимом в Риме, изменило всю его жизнь. От Павла Онисим узнал об Иисусе Христе и стал христианином. Об этом Павел и написал своему другу Филимону.

Послание апостола Павла Филимону – это личное письмо, ставшее частью Священного Писания. Письмо начинается так: «Павел, узник Иисуса Христа, и Тимофей брат, Филимону возлюбленному и сотруднику нашему» (Флп. 1).

Во втором стихе Павел также вспоминает домашнюю церковь, которая собиралась у Филимона. Филимон был другом Павла и его братом во Христе, верным служителем Божиим.

Павел был брошен в тюрьму за проповедь Евангелия. Апостол несколько не стыдится своего положения и в своем письме Филимону отмечает, что он – узник не римлян, а Господа. Павел пребывает в Боге, и несмотря на то, что по воле Божьей он оказался в тюрьме, он – с Господом, и Господь – с ним. Заключение не сломило апостола и не заставило свернуть с выбранного им пути. Тюрьма не ожесточила Павла, не сделала его грубым и озлобленным человеком. Наоборот, его письмо Филимону свидетельствует о том, что он все более становится похожим на Христа. Находясь в заключении, Павел остается свободным – его дух заточить невозможно. Апостол и в тюрьме проповедует, обращая людей к Богу. Никакие кандалы не могут удержать его славословий и заступнических молитв. «Благодарю Бога моего, всегда вспоминая о тебе в молитвах моих» (Флп. 4).

Далее Павел раскрывает причину своей благодарности: «Слыша о твоей любви и вере, которую имеешь к Господу Иисусу и ко всем святым, дабы общение веры твоей оказалось деятельным в познании всякого у вас добра во Христе Иисусе» (Флп. 5, 6). Апостол отмечает, что Филимон любит Господа и народ Божий (для настоящего христианина – это неразрывно связанные между собой части любви «агапе») и что вера его деятельна (в оригинале используется слово, созвучное со словами «энергичный», «энергия»). Священное Писание говорит, что наша любовь должна быть целостной, а вера – энергичной.

«Ибо мы имеем великую радость и утешение в любви твоей, потому что тобою, брат, успокоены сердца святых» (Флп. 7). Павел тактично обращает внимание Филимона на то, что он – брат во Христе. Апостол готовит Филимона к тому, что будет сказано им позже. Другими словами, Павел говорит: «Ты имеешь настоящую веру и любовь к Богу и церкви. Вера твоя деятельна, ты – наш брат. И поэтому сделать то, о чем я попрошу, не составит тебе труда».

«Посему, имея великое во Христе дерзновение приказывать тебе, что должно, по любви лучшие прошу, не иной кто, как я, Павел старец, а теперь и узник Иисуса Христа» (Флп. 8, 9). Павел, обладавший большим авторитетом в раннеапостольской Церкви, мог бы требовать от Филимона исполнения христианского долга, но он лишь просит исполнить его, старца и узника, просьбу «по любви». Павел рассказывает о тех изменениях, которые благодаря Евангелию произошли

в жизни Онисима. Только Бог может полностью изменить человека.

«Прошу тебя о сыне моем Онисиме, которого родил я в узах моих: Он был некогда негоден для тебя, а теперь годен тебе и мне; я возвращаю его; ты же прими его, как мое сердце» (Флп. 10–12). Онисим раньше был злым и неверным рабом, а сейчас он – сын. Бог, изменяя характер и жизнь человека, меняет и его статус – раньше он был рабом греха, а теперь стал сыном Божиим. Павел полюбил Онисима и назвал его своим сыном, рожденным «в узах». До своего обращения Онисим был «негодным», бесполезным, а теперь стал нужным, полезным. В стихах 10–12 присутствует игра слов: имя «Онисим» с греческого языка переводится как «нужный, полезный». Другими словами, Павел говорит: «Раньше он не был Онисимом, но теперь он настоящий Онисим!»

Евангелие изменяет человека, и он начинает приносить пользу окружающим. По-настоящему полезным можно стать, только приняв Господа, и когда человек принимает Его, Бог Своим приспособлением творит новую полезную личность.

Для каждого из нас Господь приготовил уникальный путь. У Него критерием полезности является служение, совершаемое в духе любви и согласно истине. Мы спасены, чтобы служить.

В письме Филимону говорится, что Онисим заботился о Павле, когда тот находился в тюрьме. Апостол увидел в характере Онисима такие черты, благодаря которым тот мог бы стать успешным миссионером. Господь видит не только наши черты характера и способности, но и то, какую пользу мы можем принести в деле Божьем, самом важном деле на Земле. Каждый из нас может быть полезен Богу.

Многие считают прошлые грехи, бедность, недостаток образования, болезнь, инвалидность, даже непривлекательную внешность серьезным препятствием для полезного служения. Но Бог так не считает. Всемогущий Господь готов дать нам все необходимое для того, чтобы мы были полезными членами общества, своих семей, рабочих коллективов, Церкви. Не раз мне приходилось видеть, как бывшие воры, наркоманы, убийцы, преображенные Божьей благодатью, становились полезными людьми. Многие пожилые люди, инвалиды, ограниченные в средствах и возможностях, приносят огромную пользу делу Божьему. Многие из тех, кто в прошлом просто прожигал жизнь, впустую растрчивая время, таланты и здоровье, сегодня стали по-настоящему полезными людьми. У Бога для каждого есть достойное место, где можно испытать счастье и иметь удовлетворение.

Чем ты сегодня занят? Какую пользу ты приносишь? Для Бога важны не

столько цифры и масштабы, а дух и чистота сердца, с которыми ты совершаешь служение. Своим служением ты в первую очередь должен угождать Богу.

Ежедневно мы должны делать что-то полезное для Бога и людей. Возможно, вы еще не знаете, в какой сфере можете быть полезными. Но Господь, у Которого для каждого из нас есть особый план жизни, уже приготовил вам место служения. Он обязательно покажет его вам, выбрав для этого самое подходящее время. Верьте в это, будьте терпеливыми и настойчивыми в молитвах. **Все во Вселенной было сотворено для того, чтобы приносить пользу окружающим, и человек – не исключение.**

Онисим изменился, он стал возлюбленным братом. В первом стихе Павел называет возлюбленным Филимона, а в 16-м – Онисима. Раньше для Филимона Онисим был рабом, а теперь они – братья. Евангелие сближает людей, объединяет их в одну семью. Наши отношения с Богом непосредственно влияют на наши отношения с братьями и сестрами. В тех общинах, где дети Божьи близко общаются со своим Отцом, не будет места соперничеству, зависти, ненависти и лжи.

Онисим помнил, что он – раб, принадлежащий Филимону, и решил, побуждаемый Павлом, вернуться к хозяину, которого он обокрал. Онисим поступил мужественно и честно. Не менее честен был Павел, желавший возвратить раба хозяину. Этим Божьим людям невозможно было поступить иначе. Более того, в письме Филимону Павел выказал готовность взять на себя весь долг Онисима, чтобы виновная сторона была помилована (Флп. 17, 18). То, что сделал Павел, – яркая иллюстрация любви Христа к кающемуся грешнику. Раб, который ограбил своего господина, не мог возместить убытка. Человек, грехи которого лишили Господа жизни, ничем не может оплатить свой долг. Иисус стал между грешником и Богом, сказав: «Я заплачу. Помилуй грешника! Я пострадаю вместо него».

«Надеясь на послушание твое, я написал к тебе, зная, что ты сделаешь и более, нежели говорю» (Флп. 21). Спасенный человек проявляет послушание и делает больше, чем того требуют обстоятельства, долг или заповедь. В Божьих требованиях христианин видит не запрет на какое-то действие, но простор для действия. Христианство – это возможность проявить инициативу и действовать.

Священное Писание не говорит о том, каким был ответ Филимона. По древнехристианским преданиям, Филимон принял Онисима как брата во Христе, простил его и подарил ему свободу для служения. Онисим стал служителем Церкви в Верии (Библейский словарь Геллея. 2008. С. 606). Разве ответ на письмо апостола мог быть другим?

Бог желает сделать нас полезными людьми для Своего Царства.

Леонид
Рутковский

СЛУШАТЬ и СЛЫШАТЬ

– Мама, сколько еще ты там будешь скрипеть, мы спать хотим!
– Так возьми и перестели пол.
Я еще отца твоего об этом просила.
– Завтра перестелю, ложись спать, мне утром на работу.

Утро.
– Сынок, ты помнишь, что ты обещал?
– У нас досок нет. Завтра позвоню другу, и мы съездим в город на его машине.

На следующий день.
– Мам, я на рыбалку, давай потом. Прошла неделя.
– Сынок, я купила доски, они в сарае. Сделай, пожалуйста, пол.
– Доски купила?! Ты что, грузчиков нанимала? И за доставку, наверное, заплатила?

– Да какая разница, главное...
– Я же тебе сказал! Мы с другом съездим в город и все сами привезем! – возмущенно воскликнул сын и громко хлопнул дверью.

Прошло два года.
– Мама, ты чего там все скрипишь? Ребенка разбудишь, иди спать!

Спустя пять лет мама умерла.
Через некоторое время ее сына и невестку пригласил к себе нотариус, чтобы огласить завещание. Никто не ожидал золотых гор или заграничной недвижимости. Мать жила достаточно скромно. Дом при жизни построил муж, и, кроме скудного дохода, который приносило им хозяйство и земледелие, ничего другого у них не было. Но у них был Бог, в Которого верили родители и Которого, к сожалению, не научились бояться дети.

Нотариус достал из своего стола завещание. В нем указывалось, что дом и земля переходят по наследству к сыну, и в конце от руки было написано: «Сынок, пожалуйста, перестели пол». Сын узнал почерк мамы; в знак любви и уважения к ней он пообещал выполнить ее последнюю просьбу.

Прошло 20 лет.
– Дорогой, я, конечно, рада, что мы живем в доме твоих родителей, но, может, перестелишь пол, а то этот скрип по ночам не дает мне спать.
– Пап, у нас есть доски?

– Да, еще твоя бабушка много лет назад привезла их и сложила в сарае.

Доски никуда не делись, они по-прежнему пылились в

старом сарае, дожидаясь своего часа – часа, когда они, наконец, станут полом, частью дома. И этот час настал. Сын с отцом достали инструмент из сарая и начали осторожно снимать половицы.
– Ничего себе! Смотри! – сын достал из подпола старую, полусгнившую сумку.

Через минуту заинтригованная семья рассматривала находку. Старая молния легко поддавалась, и, раскрывшись, сумка показала свои сокровища. Внутри лежали пачки советских купюр самого большого номинала. Отец не верил своим глазам. Сын вытряхнул остатки на пол, и из сумки вывалилась записка. Сын узнал почерк мамы и прочел вслух: «Сынок, мой брат умер два года назад. Свой дом и квартиру он завещал мне. Я продала их и вырученные деньги передаю тебе и твоим детям. Я рада, что ты наконец решил перестелить старый пол, на котором я часами молилась о тебе Богу. Теперь вы можете переехать в свой дом. С любовью и молитвой о тебе, мама».

Сын держал записку в руке и перечитывал ее снова и снова. Рядом лежали старые трухлявые доски и пачки бесполезных купюр. Он корил себя за неуважение и непослушание маме. Совесть напомнила ему, уже немолодому человеку, о матери, которая столько лет молилась о нем, часто произнося и ночью его имя. А сейчас было поздно. Деньги, с такой любовью завещанные матерью, были просто бесполезными цветными бумажками. Если бы он послушался ее сразу, если бы он сделал это раньше...

Как часто в нашей жизни мы теряем благословения, потому что не проявляем должного послушания своим отцам и матерям. Научитесь слушать и слышать своих родителей.

ЯК НАВЧИТИСЯ ГОВОРИТИ «НІ»?

Люди в своїх рішеннях можуть бути мінливими і непостійними. Сьогодні вони говорять «так», а завтра передумують і кажуть «ні». Слово Боже дає пораду: «Хай же буде ваше слово „так“ – так, „ні“ – ні; а що більше над цього, те від лукавого» (Матв. 5:37). Ці два коротких, але важливих слова можуть допомогти людині знайти щастя, здоров'я, благополуччя та свободу. Усе залежить від того, коли, кому і за яких обставин ми говоримо «так» або «ні».

Спілкування – один з найважливіших аспектів сімейного життя. У сімейних стосунках виникає багато запитань, які потребують негайної відповіді – позитивної або негативної. Уміння зробити правильний вибір дуже важливе для щастя і благополуччя сім'ї.

Таке важливе слово «ні». Біда в тому, що багато людей зовсім не вміють відмовляти іншим. Як же навчитися говорити «ні» тому, кому необхідно відмовити, і робити це переконливо?

Скажіть тверде «ні» пліткарю, що прийшов до вас поговорити про будь-кого з ваших знайомих

На жаль, бажання попліткувати і розповісти про те, що ми дізналися від інших, час від часу виникає у кожного з нас. Скільки сімей було розбито, скільки людей постраждало через те, що хтось видав чужу таємницю або просто розповів про те, що почув, трохи перебільшивши факти. Можливо, цей чудовий вірш допоможе нам дійти правильних висновків.

Пока не знал, не пережил,
Чужих секретов не таил;
Но вот случилось, что в тиши
Секрет своей большой души
Сказал мне друг и никому
Просил его не передать:
«Тебе сказал я одному,
Лишь только двое будем знать».
Я твердо это обещал,
День первый и второй молчал.
Но наконец не утерпел –
Секрет вспорхнул и улетел...
С непостижимой быстротой
Из уст в уста перелетал,
От быстроты ужасной той
Иной он облик принимал.
Он стал расти в длину и ширишь
И раздуваться, как пузырь,
И прилетел ко мне опять...
Но мне его уж не узнать!

Тут любопытные взялись,
Секрет кто выдал, чтоб узнать.
Друзья и недруги сошлись,
Чтоб виноватого сыскать.
Какой хаос! Какое горе!
А сколько слез, а сколько споров!
Но виноватого все нет!
Пропал, как под водою след!
Тогда я вспомнил, наконец,
Что поступил я, как глупец,
Повесив слабенкий замок
На двери уст, и он не смог
Секрета друга уберечь.
О сем веду я с вами речь,
Чтоб вы могли не так, как я,
Хранить уста свои, друзья!

Народна мудрість говорить: «Якщо б не було вух слухача, то не було б і язика того, хто говорить». «З браку дров огонь гасне, а без пліткаря мовкне сварка» (Прип. 26:20). Як було б добре, якби кожен із нас твердо говорив «ні» пліткарям.

Скажіть тверде «ні», якщо вам пропонують зробити щонебудь, що не узгоджується зі Словом Божим

У Біблії ми читаємо про подружжя Ананії та Сапфіри, яке домовилося чинити всупереч своїй совісті, обманути Бога і братів по вірі: «А один чоловік на ім'я Ананій зі своєю дружиною Сапфірою продав маєток і приховав частину грошей – про це знала й дружина, – а якусь частину приніс і поклав біля ніг апостолів» (Дії 5:1, 2). Якби хоч у одного з подружжя була хороша звичка говорити «ні» усьому, що суперечило Слову Божому, обидвоє залишилися б живі. Молодий Йосип недовго роздумував про те, що відповісти привабливій спокусниці, яка схиляла його до гріха. Він сказав: «Як же я чиню це велике зло?» (Бут. 39:9). Йосип не думав про наслідки своєї відмови. Він був готовий померти, але залишитися вірним принципам Господа.

Скажіть тверде «ні», якщо вас змушують підкорятися вимозі, яка заповдіє іншим біль або збиток

Виховуйте у собі силу волі і не будьте надмірно м'якими, якщо хто-небудь чинить на вас тиск. Проявіть стійкість і мужність, відстоюючи принцип не робити нікому зла. Думка про те, що в цей момент Господь чекає вашого рішення, повинна зміцнити вас і надати вам сили. Чітко і впевнено скажіть: «Я – християнин, тому не зможу цього зробити». Цар Соломон також навчав свого сина говорити «ні» в подібних ситуаціях: «Мій сину, як грішники будуть тебе намовляти, – то з ними не згоджуйся ти!» (Прип. 1:10). Учиніть так, як свого часу вчинив Неємія – помоліться Богу (див. Неєм. 2:2-5). Моліться, щоб знайти сміливість і силу сказати те, що ви повинні сказати у цей відповідальний момент.

Скажіть тверде «ні» насильству в сім'ї

Жертва домашнього насильства схильна приховувати цей факт, вважаючи, що цим вона рятує свою сім'ю і захищає її членів від ганьби. Ці міркування неправильні, тому що, не вчинивши опору за першого прояву насильства, жертва провокує насильника на наступні неадекватні реакції. Своєю поведінкою вона підтверджує те, що мовчатиме. На жаль, багато жертв домашнього насильства гинуть. Якби вони чинили опір за першого ж прояву насильства, заявили про нього в правоохоронні органи, показали, що не мовчатимуть і що насильник понесе покарання за свої дії, їхній відкритий протест, можливо, зупинив би насильника і змусив його переосмислити свою поведінку.

На жаль, деякі члени Церкви роблять велику помилку, радячи жертвам домашнього насильства терпіти і мовчати, не виносити сміття з хати, мовляв, «чоловік (дружина) – це хрест, який потрібно нести до кінця життя». Е. Уайт було показано в видінні, як слід чинити у

випадку насильства або свавілля в сім'ї: «Мені була показана жінка – невістка у своїй родині. Бог любить цю жінку, а її тримають у рабській кабалі, страхі, трепеті, смутку, сумнівах і нервовому напруженні. Нехай ця сестра не вважає, що зобов'язана підкорити свою волю невірному юнакові... Нехай вона пам'ятає: шлюб не позбавляє її індивідуальності. Вимоги, які ставить до неї Бог, вищі за земні. Христос викупив її Своєю Кров'ю, і вона не належить собі. Проте вона не довіряє цілковито Богові, а підкоряє свої переконання і сумління власному деспотичному чоловікові, підбурюваному сатаною. Його сатанинська величність з успіхом діє через нього, аби залякати цю тремтливую, боязливую душу, підкорити її самовпевненому чоловікові, котрий тероризує дружину» (Християнська родина. С. 351). Там, де проявляється насильство, не тільки жертва, а й вся церква повинна бути готова сказати «ні» домашньому насильству і деспотизму.

Скажіть твердо «ні» спокуснику, що змушує вас сумніватися в ваших близьких, Церкві та Богів

Головна зброя сатани у війні з Божими дітьми, – це сумнів. Він

використовує його для руйнування сімей. Під впливом сумніву ми позбавляємося спокою і можемо втратити свою душу. Тому, хто сумнівається, легко впасти, тому що він нетвердо стоїть на ногах. Він часто страждає від власної підозрілості і поганих думок, часом впадаючи в депресію, що отрує його життя. І провиную всьому цьому – невміння сказати «ні» як тільки з'явився сумнів. Звичайно, ми не можемо врятувати себе від сили спокусника, але він тремтить і тікає, коли ми посилаємося на заслуги дорогоцінної крові Ісуса Христа.

КОЛИ В ЖОДНОМУ РАЗІ НЕ МОЖНА ГОВОРИТИ «НІ»?

• Не кажіть «ні», коли у вас просять вибачення

Не відштовхуйте людину, винну перед вами, і не кажіть їй, що ніколи її не пробачите. Таке «ні» завдасть вам величезної шкоди, тому що негативні емоції, які довго зберігаються в пам'яті, завдають руйнівного впливу фізичному і духовному здоров'ю людини. Багато хто, на жаль, до кінця своїх днів носить у серці образу, кажучи егоїстичне «ні» на прохання пробачити.

• Не кажіть «ні» дітям, які просять приділити їм час

Кожна дитина потребує щоденного спілкування з батьками. За даними опитування, у якому взяли участь кілька сотень сімей, тато проводить у спілкуванні з дітьми в середньому 1,5 хвилини на день. Цього недостатньо для виховання психологічно здорового покоління. Ваше батьківське «ні» негативно позначиться на стосунках із дітьми. Ваші діти теж не раз скажуть вам «ні», коли виростуть або створять свої сім'ї.

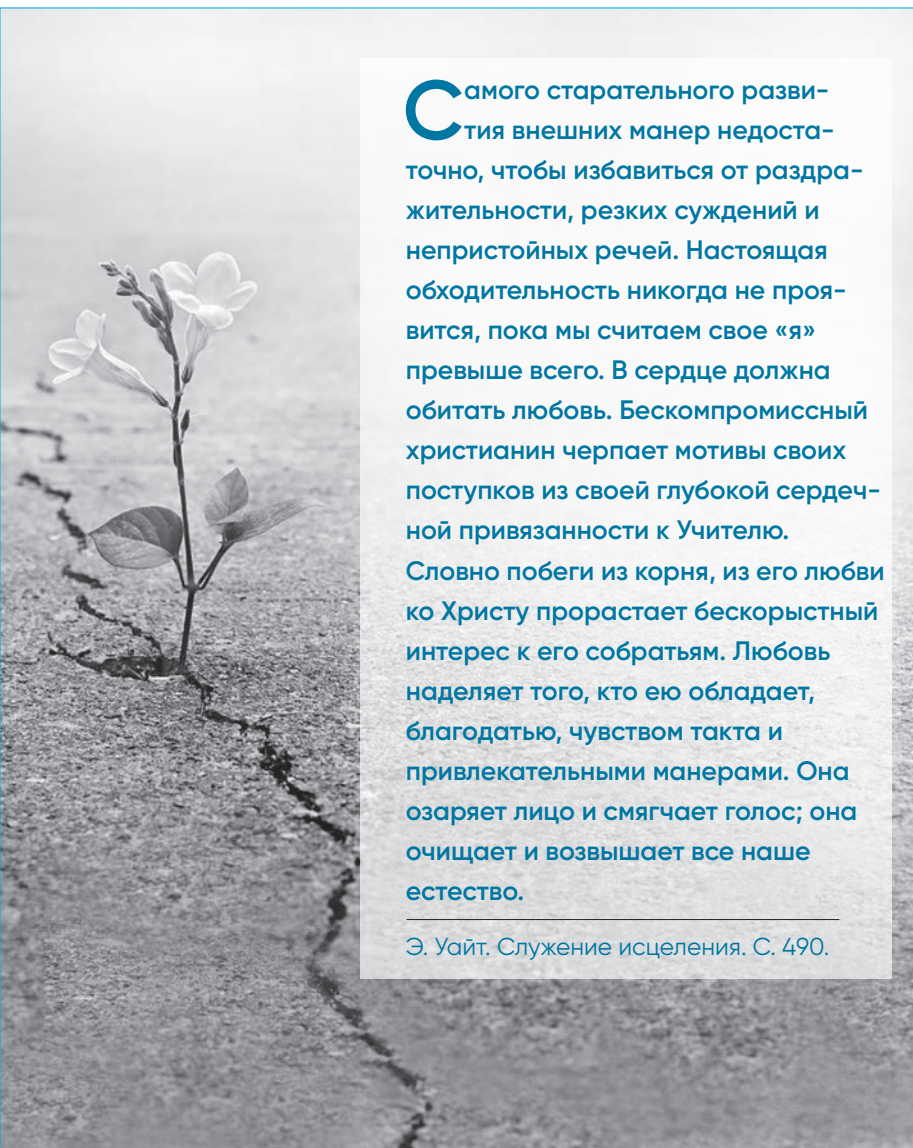
• Не кажіть «ні» совісті, що докоряє вас

Якщо ваша совість докоряє вас, дослухайтеся до її голосу, не заглушайте її. Сміливо кажіть «ні» ворогу совісті – гордості, що не дозволяє зробити крок до виправлення та примирення.

Учімося говорити «ні» всьому, що безчестить Бога і завдає шкоди ближнім. Вчасно сказане «ні» вбереже вас від безлічі нещасть.

Лідія
Нейкурс

Самого старательного развития внешних манер недостаточно, чтобы избавиться от раздражительности, резких суждений и непристойных речей. Настоящая обходительность никогда не проявится, пока мы считаем свое «я» превыше всего. В сердце должна обитать любовь. Бескомпромиссный христианин черпает мотивы своих поступков из своей глубокой сердечной привязанности к Учителю. Словно побеги из корня, из его любви ко Христу прорастает бескорыстный интерес к его собратьям. Любовь наделяет того, кто ею обладает, благодатью, чувством такта и привлекательными манерами. Она озаряет лицо и смягчает голос; она очищает и возвышает все наше естество.

Э. Уайт. Служение исцеления. С. 490.

ЕСТЬ ЛЮДИ КАК ПЕСНИ

Есть люди как звезды, есть люди как песни,
От них нам светлее без всяких там «если».
Есть люди как реки, есть люди как люди,
Они отдадут и от них не убудет.

Есть люди такие, с которыми рядом
Достаточно просто вдруг встретиться взглядом,
Достаточно просто обмолвиться словом
И мир перестанет казаться суровым.

Мы к ним привыкаем, без них неуютно,
Мы рады зайти к ним хотя бы попутно,
Хотя бы попутно в их свет окунуться
И просто чему-то в себе улыбнуться.

И с чистой улыбкой отправиться дальше
Открытыми всем и без капельки фальши.
Ведь что-то такое они в нас разбудят –
Как звезды, как песни, как реки, как люди!

Дмитр Свиридов

Сьогодні серед молоді спостерігається захоплення татуваннями. Наслідуючи традиції світу, деякі християни вважають, що немає нічого поганого в тому, щоб робити татування із зображенням християнських символів, тернового вінка, ангелів, або слів «Ісус, Бог, Спасіння» і т. п. Вони виправдовують це тим, що такі татування є свідченням для грішників. Однак вони забувають про те, що наше життя має бути свідченням грішному світові, а не нашій татування. Що порадить Господа більше: набити на нашому тілі слово «Ісус» чи характер Христа, що проявляється в нас? Зрозуміло, друге. Дівчата-християнки дедалі частіше роблять собі татуаж брів і губ, щоб виглядати красивішими і доглянутими. Це ще одна невдала спроба «християнізації» язичництва. Справжня краса йде зсередини.

За стародавніх часів татуваннями таврували злочинців і жінок легкої поведінки. Прихильники язичницьких релігій наносили на тіло символи своїх культів і зображення богів. Деякі татування свідчать про приналежність їхнього «власника» до певної соціальної групи (напр. до ув'язнених, військовослужбовців, послідовників сатанинського культу і т. д.) або злочинного угруповання.

ДРЕВНЄ ЗЛО В СТАРОДАВНЬОМУ СВІТІ

Батьківщиною тату арабські історики та етнографи називають Стародавню Месопотамію. Нещодавні розкопки свідчать, що ще в Стародавньому Шумері (територія сучасного Іраку) жінки наносили на своє тіло «вічні малюнки» – так тоді називали татування.

В епоху Аккадського царства татування у жінок стали масовим явищем. Слабка стать прикрашала себе тату, щоб захиститися від зурочення. Не відставали від жінок і чоловіки. Вони, однак, вкладали інший зміст у тату. Татування чоловіків символізували фізичну силу, мужність і стійкість.

Окрім того, татування були свого роду символом племені, роду. Вони вказували на соціальний статус. Деякі малюнки, нанесені на тіло, наділялися магичним значенням. До наших днів на території Іраку збереглася традиція наносити на тіла немовлят сімейні або племінні знаки. Раніше їх випалювали, а згодом почали робити відповідне татування. За повір'ям, якщо дитині нанести сімейне клеймо, її життя буде в безпеці.

Досліджуючи пам'ятки Стародавнього Єгипту, учені дійшли висновку,

ТАТУЙОВАНЕ ХРИСТІЯНСТВО

Що б зробив
на моєму місці
Ісус?

що в цій країні татування використовувалися ще за 3 тис. років до Р. Х. Доказ цьому – мумія Амеут, жриці богині Хатор, а також фрагменти татуованої людської шкіри, знайдені на одному з кладовищ Нубії, і фігури чоловіків, увічнених на гробниці фараона Сеті I. Їхні руки і ноги прикрашені візерунками і символами богині Нейт.

У Біблії є згадки про татування. «І не зробите на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не зробите на собі наколеного напису. Я – Господь» (Лев. 19:28; 21:5; П. Зак. 14:1). Негативне ставлення ізраїльтян до татувань різко відрізняло їх від язичницьких народів. Божі благословення, міцні сімейні стосунки, політичне й економічне процвітання Ізраїлю були потужним ударом по системі язичницьких вірувань, які склалися навколо культу тату.

Проте не тільки в монотеїстичному Ізраїлі існувало негативне ставлення до татувань. З розвитком цивілізації багато імперій почали розглядати практику татування як прояв відсталості й аморальності. Наприклад, відомо, що в Древній Греції жоден вільний громадянин не робив собі татування. Геродот розповідає про подібну практику тільки серед фракійців і кочових племен. Також тату або мітки розпеченим залізом стародавні греки, а пізніше і римляни, ставили на чоло рабам, що втекли.

НЕБЕЗПЕЧНО ДЛЯ ЖИТТЯ

Часто молоді люди, роблячи татування, зовсім не думають про наслідки,

а вони можуть бути дуже серйозними. Нанесення тату – процес болючий і небезпечний для здоров'я. Про це свідчать і самі майстри тату. До того ж, наносячи на шкіру малюнок у 15 років, ніхто не замислюється про те, що організм росте і через деякий час цей «витвір мистецтва» перетвориться на безформний малюнок. Цей слід на тілі залишається на все життя: вивести тату практично неможливо. Під час нанесення тату є ризик заразитися ВІЛ-інфекцією, венеричними хворобами, гепатитами В і С.

ЗЛОЧИН ПРОТИ ДУШІ

У ніч перед розп'яттям Ісус молився: «Авва Отче! Для Тебе можливе все! Забери цю чашу від Мене! Але хай буде не те, що Я хочу, але те, що Ти» (Марка 14:36). Як би дехто не виправдовував своє бажання зробити татування, зводячи його в ранг «витворів мистецтва», які можуть свідчити про Христа і прославляти Його, у корені цього бажання завжди лежить бунт проти Бога та Його істини, небажання виконувати Його волю. «Погиє народ Мій за те, що не має знання» (Осія 4:6). Більшість людей не навчені істинам Божим. Вони не знають

ставлення Бога до «нарізів на тілі». Християни ніколи не повинні забувати про те, що їхнє тіло, за задумом Божим, це храм Святого Духа.

Багато християн роблять собі тату, не знаючи про окультне коріння «наколеного напису». Однак ці люди, самі того не бажаючи, уже знаходяться під впливом окультних сил. Роблячи татування, вони не підозрюють про те, на який небезпечний шлях стають, відчиняючи двері своєї душі для атак сатани.

Сучасне суспільство зацікавлене на демократії та політкоректності. Прагнення до мирного і толерантного співіснування породило покоління людей, для яких власні інтереси важливіші, ніж послух Божові. А будь-яке втручання в їхнє особисте життя вони розглядають як обмеження особистих прав і свобод.

Християнам слід якомога частіше шукати відповіді на запитання: «Що б зробив на моєму місці Ісус?» Для свідцтва про Царство Небесне, про Отця, Його суд і спасіння грішників Він не зробив би на Своему Тілі «релігійне» тату. Шрами на тілі Спасителя з'явилися від ударів батогами і від цвяхів, якими Його прибили до хреста.

Тримайте свої душу і тіло подалі від диявола. Моліться, аби Бог захищав вас від спокуси і давав вам мудрості приймати правильні рішення.

Сергій Шараєвський

Усі виступлять у ролі СВДКІВ

Кожна людина в історії посідає своє місце і несе свій хрест, оскільки велична Божа справа, згідно з Його задумом, здійснюється людьми, які приготували себе для виконання доброї чи злої ролі. Ті, хто опирається праведності, стають знаряддями нечестя. Ніхто не змушує їх до такого способу дій. Вони не повинні ставати знаряддям зла, як не повинен був стати Каїн (Біблійний коментар АСД, Т. 5. С. 1104).

Люди з різними характерами, праведники та грішники, займають відведені їм місця в Божому плані. Вони відіграють свою роль в історії за допомогою характерів, які сформували. Під час кризи вони займають ті місця, до яких себе приготували. Віруючі й невіруючі – усі виступлять у ролі свідків, які підтверджують істину, навіть якщо вони цього не усвідомлюють.

Усі сприятимуть здійсненню Божих цілей, подібно до Анни, Каяфи, Пилата й Ірода. Віддавши на смерть Христа, священники думали, що здійснюють свої цілі, але несвідомо виконували Божий намір (Review and Herald, June 12, 1900).

Погляд Бога проникає в крихітну створену Ним насінину і бачить заховану в ній красиву квітку, кущ або високе розлоге дерево. Так само Він

бачить можливості в кожній людській істоті. Наше перебування на землі має певну мету. Бог відкрив нам Свій план щодо нашого життя і бажає, щоб ми досягли найвищого рівня розвитку. Бог бажає, щоб ми постійно зростали у святості, щасті й послуху Його волі. Усі мають здібності, і нам потрібно вважати їх священними талантами.

Нехай молоді люди дивляться на Христа як на зразок, до якого повинні уподібнюватися. Вони мають плекати святе прагнення, виявлене Ним у житті, а саме: своїм життям покращити цей світ. І до цієї роботи вони покликані (Служіння зіцелення. С. 397, 398).

Вам потрібно встановити такий зв'язок із суспільством і життям, щоб ви могли відповідати намірам Божим, які Він мав, створюючи вас (Вісті для молоді. С. 36).

Ничего просто так НЕ СЛУЧАЕТСЯ

Ничего просто так не случается,
Контролирует Бог каждый шаг.
Если что-то не получается, –
Это значит, что нужно и так.

Боль и скорбь не бывают напрасными,
Дорог каждый твой выдох и вдох.
Коль встречаешься с бурями частыми,
Значит чудо планирует Бог.

Не бывает страданий бессмысленных,
В жизни Божьих любимых детей.
Полной грудью вдохни эту истину,
Как стеной окружи себя ей.

Ничего просто так не случается.
Если злобно свирепствует враг,
Значит что-то в душе исправляется,
Значит и это не просто так.

Маргарита Коломийцева

Я НИКУДА НЕ УЙДУ

Разговор в комнате ожидания у отделения реанимации всегда замедляется. Больше сказать нечего. Все утешительные стихи из Библии были прочитаны. Поговорили обо всех детях и внуках. Каждый обнадеживающий признак, о котором рассказал медицинский персонал, был тщательно изучен несколько раз.

Флуоресцентные огни время от времени мигают, как надежды тех, кто сидит и ждет. За дверьми находится кто-то дорогой, кто-то жизненно необходимый

для тех, кто ждет. Каждый раз, когда в коридоре слышатся шаги или проезжает каталка, делается быстрый вдох, так как страх делает даже обычные звуки зловещими.

Будучи пастором, я думал, что моя задача – говорить мудрые вещи, говорить убедительно и медленно, говорить о вере. Но затем я осознал скудность слов, когда сердца туго обвиты скорбью; когда слезы не приносят облегчения;

когда беспокойство не проходит. Когда все слова уже сказаны, то все, что нам остается, это просто ждать с теми, кто переживает, страдает и скорбит. Сжатие руки, рука, положенная на плечо, нежное прикосновение, которое без слов говорит: «Я никуда не уйду» – это те подарки, которые мы дарим друг другу, когда больше нечего сказать.

Когда болят наши тела, когда сердца нуждаются в исцелении, мы узнаем, что значит быть частью Тела Христова.

Простое присутствие другого верую-

щего, который разделяет с нами нашу боль и держит нашу руку, становится присутствием Самого Господа. Это то, что Он обещал: «Ибо, где двое или трое собраны во имя Мое, там Я посреди них» (Мф. 18:20). Ученик Иисуса, который ждет вместе с нами, напоминает нам, оживляет в нашем разуме Того, Кто обещает, что никогда не оставит и не покинет нас, даже до скончания века.

Господь, Который искал поддержки друзей во время Своего ужасного ожидания, создал Свою Церковь с той целью, чтобы мы носили бремена друг друга и таким образом исполнили Его закон любви (Гал. 6:2).

Изо дня в день, из недели в неделю вокруг вас находятся те, кого Бог наделил даром ободрить и поддержать вас, иногда даже словами. Точно так же Он даровал и вас им, чтобы вы ждали с ними и разделяли время и представляли Его в тот момент, когда присутствие имеет большую силу, чем любое сказанное слово.

Ощутите радость в присутствии какого-либо благочестивого человека, который проявляет Божий дар присутствия, в момент, когда в нем нуждаются другие.

Б. Т.

ПРАВЕДНОСТЬ ПО ВЕРЕ – ОПРАВДАНИЕ

Весть, от которой зависит наше спасение и продвижение дела Божьего на земле, – это весть о праведности по вере. Какова самая важная задача, которую Бог доверил человеку? Это формирование, «строительство» характера, подобного характеру Христа. Христос пришел на землю, чтобы исполнить двойную миссию – «явить славу Божью для человека» и «восстановить славу Божью в человеке».

Самая важная часть возводимого здания – фундамент. Истина об оправдании по вере – это фундамент храма нашего характера, который мы можем построить во славу Божью. Если мы неправильно понимаем эту весть, если фундамент заложен неправильно, то тогда и наш характер не будет подобным характеру нашего Господа, и мы не сможем прославить Христа.

Что значит быть праведным по вере? Каким образом человек обретает эту праведность? Праведность – собирательное понятие, оно включает в себя такие элементы, как оправдание и освящение.

ОПРАВДАНИЕ

Чем же оправдывается человек? «Верой», – скажете вы. Но что это означает? «Чтобы удовлетворить требования Закона, наша вера должна ухватиться за праведность Христа и принять ее как нашу собственную праведность» (Э. Уайт. Избранные вест. Т. 1. С. 374). Вера хватается за праведность Того, Кто единственный может спасти. Вера – это рука берущая, и то, чем мы оправдываемся. Важный вопрос в вести о праведности по вере: верой во что мы получаем оправдание? «*Посему тем более ныне, будучи оправданы Кровию Его, спасемся Им от гнева*» (Рим. 5:9). Единственное, чем мы можем быть оправданы – это вера в кровь Иисуса Христа. Это основа вести оправдания по вере. Итак, праведность по вере – это основа формирования нашего характера, а основой оправдания по вере является кровь Иисуса Христа.

ЧТО СИМВОЛИЗИРУЕТ КРОВЬ?

«Потому что душа тела в крови, и Я назначил ее вам для жертвенника, чтобы очищать души ваши, ибо кровь сия душу очищает» (Лев 17:11). Кровь –

это жизнь, как говорится в Священном Писании, жизнь – в крови. «*Кто прольет кровь человеческую, того кровь прольется рукою человека: ибо человек создан по образу Божию*» (Быт 9:6). Под пролитием крови в Библии подразумевается смерть. Характерная черта еврейского образа мышления – так называемый универсализм: один и тот же символ может иметь два или несколько значений. Например, Лев – Христос, лев – сатана.

Если кровь в Библии символизирует жизнь и смерть, тогда что символизирует кровь Иисуса Христа? Кровь Христа также является символом жизни и смерти. Но какой жизни и какой смерти? Какой смертью умер Христос на кресте? Он умер за грехи, то есть Он умер второй смертью, и поэтому кровь Иисуса символизирует вечную смерть за нас (1 Кор 15:3).

Какую жизнь символизирует кровь Христа? «Жизнь Христа открывает безгранично совершенный характер, и только Его жизнь способна соответствовать безгранично высоким требованиям Божьего закона» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви. Т. 6. С. 60). Кровь Иисуса Христа символизирует Его совершенную безгрешную жизнь полного послушания Богу, которую Он прожил ради каждого из нас. Кровь Иисуса – это символ Его жертвенной смерти и Его заместительной жизни, той жизни, какую Он прожил за нас.

КАКОЕ ДЕЙСТВИЕ ЕГО КРОВИ?

«*Посему тем более ныне, будучи оправданы Кровию Его, спасемся Им от гнева*» (Рим. 5:9). Она оправдывает нас, и мы должны благодарить Бога за кровь Христа. Часто ли в молитве вы благодарите Бога за кровь Иисуса Христа? Чтобы понять, насколько драгоценна Его кровь, мы должны помнить о том, на каких условиях мы получаем оправдание. В Священном Писании ясно говорится, что «все со-

грешили» (Рим. 3:23) и что «возмездие за грех – смерть» (Рим. 6:23). Мы находимся под проклятием; над каждым из нас висит смертный приговор. Чтобы удовлетворить требования Закона, мы как грешники должны умереть за наши грехи. Слава Богу, что есть другой, лучший путь.

Когда мы принимаем верой кровь Иисуса Христа, тогда полностью удовлетворяются все требования Закона относительно нашего греха. Именно поэтому мы избавляемся от висящего над нами проклятия и нам не надо умирать за свои грехи. Но есть еще нечто, чего требует от нас Закон, чтобы мы были оправданы: «*Не слушатели закона праведны пред Богом, но исполнители закона оправданы будут*» (Рим. 2:13). Чтобы мы были оправданы, Закон требует от нас не только смерти за грех, из-за нашего неповиновения, но и исполнения Закона.

МОЖЕМ ЛИ МЫ ИСПОЛНИТЬ ЗАКОН?

В Своем Слове Бог говорит, что по своей природе мы греховны и не можем исполнить требования Закона. Но разве мы не можем исполнить их с помощью Святого Духа? Одни говорят, что можем, другие – что нет. Какой же из этих ответов правильный? Святой Дух дает нам силу повиноваться Божьему Закону и жить в гармонии с его духом, дабы мы жили освященной жизнью и возрастали во Христе. Даже если мы повинемся Господу, даже любовь, этого недостаточно, чтобы мы были оправданы перед Богом. «*Закон Господа совершен*» (Пс. 18:78), «*Итак, будьте совершенны, как совершен Отец ваш небесный*» (Мф. 5:48). Совершенный Закон требует от нас полного, совершенного послушания, для того чтобы мы были оправданы.

Таковы требования Закона. Закон – выражение Божьего характера, а харак-

тер Бога совершенен. «Бог требует от Своих детей совершенства. Его Закон является описанием или выражением Его характера и это – стандарт или эталон для любого характера. Этот безграничный стандарт был явлен всем, чтобы не могло быть никакой ошибки относительно тех качеств, которыми будут обладать люди, принятые Богом в Его царство» (Э. Уайт. Наглядные уроки Христа. С. 315).

Соответствуем ли мы этому высочайшему стандарту? Кто из нас обладает безграничным совершенством характера? Никто. Почему? «Все мы сделали как нечистый, и вся праведность наша как запачканная одежда» (Ис. 64:6). В этом тексте говорится не о плохих делах, а о том хорошем, что мы делаем, – оно подобно запачканной одежде. Почему? Потому что мы сделали нечистыми еще в Эдеме. Через непослушание Адама наши силы стали порочными и эгоизм занял место любви.

Все мы сегодня запачканы духом эгоизма. Именно из-за этого духа, руководящего нами, все наши хорошие качества и поступки выглядят как испачканная одежда. «Тот, кто искренне любит Бога, будет ревностно желать познать волю Божью и исполнять ее. Но тот, кто воистину стремится к святости сердца и жизни, восторгается законом Божиим, в это же самое время скорбит от того, что совершенно не соответствует требованиям Божьего закона» (Освященная жизнь. С. 81). Поэтому, даже тогда, когда мы получаем силу от Святого Духа, когда Он нами руководит и мы искреннее повинемся Ему, – этого недостаточно для того, чтобы мы были оправданы перед Богом.

КАК НАМ ОПРАВДАТЬСЯ?

Только верой в кровь Иисуса Христа, Его заместительную жизнь, полную совершенного смирения и послушания Богу и Его воле. Только Иисус Христос может оправдать нас перед Богом. Потому что только Его послушание Богу не имеет недостатка. «Он умер за нас, и сегодня Он желает освободить нас от грехов и дать Свою праведность. Если вы отдаете себя Ему и принимаете Его как своего Спасителя, тогда, несмотря на все свои грехи, считается праведными благодаря Его заслугам и приобретаете характер Христа. Бог принимает вас так, как будто вы никогда не грешили» (Э. Уайт. Путь ко Христу. С. 62.)

Когда мы принимаем Иисуса Христа, Бог больше не видит наших грехов. Он видит в нас Его совершенный характер. Он говорит: «Этот человек стал исполнителем закона, он оправдан для вечности». Что произошло? Он исполнил закон и умер на кресте, если он пребывает в Иисусе Христе.

Исполнение закона и смерть на кресте символизируются в Его крови, и таким образом эти требования удовлетворены Его Кровью.

Многих адвентистов седьмого дня смущают слова, что мы не можем в совершенстве исполнить Божий Закон. «И вот некто, подойдя, сказал Ему: Учитель благий! Что сделать мне доброго, чтобы иметь жизнь вечную? Он же сказал ему: что ты называешь Меня благим? Никто не благ, как только один Бог. Но если хочешь войти в жизнь вечную, соблюди заповеди» (Мф. 19:16-17). Неужели здесь Иисус проповедует праведность от дел? Нет. Он говорит об истине, которую подтверждает апостол Павел: «Только исполнители закона оправданы будут» (Рим. 2:13).

«Праведность по вере – это основа формирования нашего характера, а основой оправдания по вере является кровь Иисуса Христа.»

Если мы хотим обрести вечную жизнь, то мы должны быть оправданы. Если мы хотим быть оправданы, то должны быть и исполнителями Закона Божьего. Это требование – не законничество. Способ, который мы выберем для выполнения этого требования, – вот что может толкнуть нас на путь законничества. Богатый юноша шел по этому пути. Он хотел знать, что еще ему нужно сделать. Он хотел заслужить вечную жизнь. Это и есть законничество.

«Когда молодой человек подошел к Иисусу с вопросом: Учитель благий, что мне сделать доброго, чтобы иметь жизнь вечную? Иисус сказал ему: Если хочешь войти в жизнь вечную, соблюди заповеди. Но ни этот молодой человек, ни один другой человек не может соблюсти заповеди Божьи иначе, как только через заслуги Иисуса Христа. Без пролития крови Христа не может быть: во-первых, прощения грехов; и во-вторых, наделения грешника праведностью Христа» (Знамения времени. 18 июня 1894 г.).

Кровь Христа, представляющая Его жертвенную смерть, делает возмож-

ным прощение греха, а кровь Христа, представляющая Его заместительную жизнь, прожитую за нас, может наделять верующего праведностью.

Праведность Христа, Его заслуги – единственное, на что может надеяться грешник, желая обрести право на вечную жизнь. Кровь Христа – юридически значимый «документ», дающий христиану право на владение вечностью.

ЧЕМ ОПЛАЧЕНО НАШЕ ПРАВО НА ВЕЧНУЮ ЖИЗНЬ?

Наша вечная жизнь оплачена кровью Иисуса, Его праведностью. Священное Писание говорит, что вечная жизнь – это Божий подарок нам. Нет ничего, что мы могли бы сделать, чтобы заработать или заслужить ее. Иисус Христос приобрел это право для нас, Он заплатил за него полную цену.

Что работали мы? Только смерть. Вот единственное, что мы заслужили. Но Христос заплатил за нас на Голгофском кресте и купил для нас вечную жизнь. Если мы просто придем к кресту и верою примем искупительную кровь Иисуса, мы будем оправданы и получим право на вечную жизнь.

Существует другая точка зрения об оправдании по вере. Ее защитники основой оправдания считают не кровь, а Плоть Христа. Они учат, что Иисус обладал греховной плотью. Если бы Христос имел безгрешную природу, говорят они, то Он не может нас оправдать. В этой греховной плоти, по их мнению, Христос в совершенстве исполнил Закон, и поэтому мы, находясь в греховной плоти, тоже можем в совершенстве исполнить Закон. Но эта теория противоречит Священному Писанию и Духу пророчества. Если человек в своей греховной плоти может самостоятельно достичь «совершенного послушания», то он совершенно не нуждается в праведности Иисуса Христа. Таким образом, начав с оправдания по вере, он придет к оправданию по своим делам. Слово Божье однозначно говорит, что единственное, чем мы можем быть оправданы, – это вера в кровь Иисуса Христа. «Своим совершенным послушанием Христос удовлетворил требование Закона, и наша единственная надежда в том, чтобы смотреть на Него как на нашего Заместителя и Поручителя, Который в совершенстве исполнил Закон за нас» (Э. Уайт. Избранные вести. Т. 1. С. 396).

ПРОСЛАВИМ БОГА ЗА КРОВЬ ИИСУСА!

Андрей Бабенцов

«ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ»

ЦЬОГО РОКУ ВИДАВНИЦТВО
«ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ» ВІДЗНАЧАЄ
25 РОКІВ
З ДНЯ ЗАСНУВАННЯ.

Історія видавничої справи в Україні сягає своїм корінням у часи царської Росії. У СРСР до середини 50-х років минулого століття релігійну літературу, у якій наша Церква мала дуже велику потребу, переписували від руки. Пізніше ці книги і брошури почали друкувати на друкарських машинках. Згодом на території Радянської України були організовані «самвидави», наприклад, у Львові, де були задіяні десятки друкарок, використовувалися тонни найтоншого паперу й палітурних матеріалів. У цей період були перекладені з англійської мови багато праць Духа Пророцтва й інші богословські книги. Тут у міру сил і можливостей їх редагували, друкували і надсилали в різні куточки країни.

Паралельно з друкуванням на машинках використовувалися й інші,

прогресивніші методи друку. Олег і Богдан Качмар (м. Львів) сконструювали саморобні верстати і друкували літературу спочатку за допомогою світловиводу, потім ксероксу, а потім набірною шрифту.

Після того як Україна стала незалежною, 1993 року було офіційно зареєстровано видавництво «Джерело життя» і підпільне видання літератури припинилося.

Принципи місії, діяльності та будівництва структури видавництва викладені Е. Уайт у 7-му томі «Свідчення для Церкви» (С. 138-219). Ці матеріали складають ідейну основу діяльності видавництва «Джерело життя». У них дано поради щодо стосунків у колективі, підбору видання літератури, комерційної діяльності, зв'язку між видавництвами, євангельського літературного служіння, стосунків з авторами і т. ін.

КОЛЕКТИВ ВИДАВНИЦТВА

У видавництві «Джерело життя» постійно відбувається процес підбору й виховання кадрів. При підборі кадрів, відповідно до порад Духа Пророцтва, на перше місце ставляться питання духовності, благочестя, посвячення і професіоналізму людини. «Слово Господнє до співробітників Його установ говорить: „...очищується ви, що носите посуд Господній” (Ісаї 52:11). Корисливість у всіх релігійних закладах повинна поступитися місцем безкорисливій любові та праці для душ.

Тоді працівники Христа своїм життям стануть конкретно розкривати істини Його Слова. Страх Божий і любов до Бога, усвідомлення Його доброти, Його святості пронизуватимуть усі установи. Усі відділи наповняться атмосферою любові та миру. Благочестивий характер, який виробляється завдяки силі згори, буде осяяний небесним світлом і славою, і постане перед світом як свідок, який вказує на престол Бога живого» (там само. С. 149).

Сьогодні у видавництві «Джерело життя» працює 9 редакторів, 14 перекладачів (6 – з англійської мови, 2 – з румунської, 3 – з іспанської, 2 – з російської, 1 – з французької), 8 богословів, 8 експертів у різних галузях науки, 5 коректорів та інші фахівці.

ДІЯЛЬНІСТЬ ВИДАВНИЦТВА

Щорічно видавництво «Джерело життя» видає 41 книгу (передрук і нові книги). Друкуються такі періодичні видання, як «Вічний Скарб», «Моя здорова сім'я», «Адвентистський вісник», «Скарбничка», «Маргарита», «Ознаки часу», «Дружболандія», «Скайфон», «Флешка». Іде постійна робота над підготовкою і виданням посібників з вивчення уроків Суботньої школи, Ранкових читань та ін.

Кожен робочий день співробітників видавництва розпочинають з читання Біблії та іншої богонатхненної літератури, молитви і обговорення поточних питань. «Перший урок, який потрібно дати працівникам наших установ, це

урок залежності від Бога, – пише Е. Уайт. – Господь велів навчати співробітників наших видавництв релігії. Це незрівнянно важливіше за матеріальний прибуток. Духовне здоров'я працівників повинно хвилювати нас понад усе. Ранок кожного робочого дня розпочинайте з молитви. Не вважайте цей час змарнованим, він буде увічнений. Таким чином, можна домогтися успіху і здобути духовну перемогу. Увечері, в обід або рано вранці людям потрібно збиратися невеликими групами і вивчати Біблію. Нехай у них буде молитовна година, протягом якої вони зміцнювалися б і освячувалися Святим Духом» (там само. С. 194, 195).

Якість і успіх роботи християнського видавництва багато в чому залежать від надрукованої ними літератури. Тому співробітники видавництва «Джерело життя» приділяють особливу увагу відбору та підготовці матеріалу, виявляючи велику обережність і розбірливість. «Наші видання повинні бути наповнені життєво важливою істиною, що представляє духовний інтерес для людей. На наші видання покладено найсвятіше завдання: просто і доступно пояснювати духовні основи нашої віри. Велика мета наших видань – піднімати Бога, привертати увагу людей до живих істин Його Слова» (там само. С. 150, 151). «Водночас у жодному разі не можна допускати грубості і засудження. У наших періодичних виданнях не повинно бути місця різким нападам, грубій критиці чи їдкому сарказму. Авторам статей для наших періодичних видань потрібно якомога менше аналізувати заперечення або аргументи противників. Усією нашою діяльністю ми повинні протиставляти істину будь-яким хибним вигадкам. Проти будь-яких особистих натяків, образ та посилок виставляйте істину» (там само. С. 155, 156).

«Необхідно робити все можливе, щоб не допустити видання матеріалів, що описують сатанинські науки. За жодних міркувань не можна допускати, щоб безбожні думки і висловлювання попалися на очі молоді, яка так жадібно хапається за все нове. З усіх наших установ потрібно вилучити літературу, яка містить опис сатанинських наук» (С. 165, 166, 168).

Видавництво «Джерело життя» співпрацює з багатьма українськими і закордонними авторами, – з Румунії, Бразилії, Перу, Мексики, Франції, Росії та інших країн, –

а також з декількома зарубіжними видавництвами: *Рев'ю енд Геральд* (США), *Пасифік Прес* (США), *Знаки часу* (Польща).

Перш ніж розпочати роботу з підготовки авторського рукопису або книги до видання, редактори чи перекладачі прочитують її і коротко викладають зміст. Адміністрація видавництва приймає рішення про доцільність її видання. Потім це питання обговорюється з директорами видавничих відділів конференцій, директорами книжкових центрів і літературними євангелістами. Якщо буде прийнято рішення видати цей твір, редакція приступає до його підготовки до друку. Часто директори видавничих відділів і літературні євангелісти самі ініціюють видання або перевидання тієї чи іншої книги. Кожна книга, стаття проходить складний і тривалий процес підготовки.

«Коли Господь починає співпрацювати з людьми і підтримувати їхні зусилля, а люди відгукуються на Його заклик, то в роботі відбуваються істотні зміни і позначаються на результатах. Кожна людина, осяяна променями Сонця Правди, демонструватиме присутність у своєму серці Духа Божого інтонацією свого голосу, характером і загальним душевним настроєм. Устаткування працюватиме так, ніби воно щойно змазано і перебуває в майстерних руках. Відбудеться набагато менше непорозумінь і сутичок у робочий час, якщо кожен працівник отримуватиме свіжий прилив масла з двох оливкових гілок. Він впливатиме на колег добрими словами, ніжністю, любов'ю і підбадьоренням» (там само. С. 195, 196).

Бажаємо всім співробітникам видавництва Божого натхнення у служінні, щоб вони могли знаходити прекрасну і найчистішу духовну їжу для своїх читачів, що наблизить їх до Христа; щоб вони переживали глибокі досвіди з Богом і бачили результати своєї благословенної праці.

Моліться за видавництво «Джерело життя». Завдяки вашій молитовній підтримці його співробітники зможуть донести до більшого числа людей Благую вістку, яка приведе їх до Спасителя. Духовна книга завжди залишала, залишає і залишатиме свій слід у серці людини.

Микола Жукалюк

**В Небеса
невозможно
войти, просто
плывя
по течению.**

**Единственное,
что следует
делать за спиной
у человека,
это молиться
за него.**

Σ Π Σ В О Π

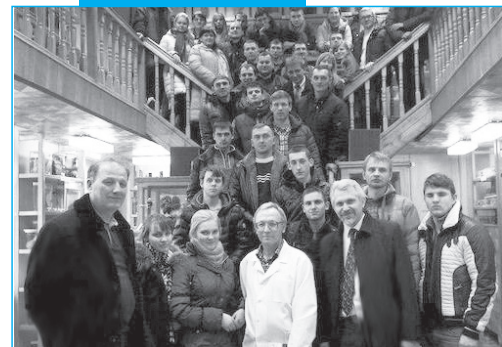
Молитовний СНІДАНОК

30 травня у Києві у Міжнародному конгрес-центрі «Український дім» відбувся VIII Національний молитовний сніданок України «Бог. Родина. Україна».

Львівський теологічний інститут – для тих, хто хоче краще знати Біблію й успішно ЄВАНГЕЛІЗУВАТИ

Михайло Матвійчук, екс-директор Львівського теологічного інституту розповідає як 1994 р. з'явилася ідея створити Школу пророків. Тоді в першій львівській громаді пастором був Володимир Гриневич. Він став засновником школи, так спочатку називався інститут. Коли посаду директора займала Ірина Карпа, школу перейменували на Львівський теологічний інститут (ЛТІ). Для членів адвентистської церкви зрозуміла назва Школа пророків, а для світських людей – ЛТІ – навчальний заклад, який навчає студентів. Студентам не обов'язково ставати пасторами. Навчатися можуть усі, хто хоче покращити свої знання Слова Божого, звершувати будь-яке служіння в громаді або займатися євангелізацією. Навчання безкоштовне. Це волонтерське служіння.

Радиостанция в Японии транслирует АДВЕНТИСТСКУЮ программу

Японские радиостанции, – это возможность помочь людям познакомиться с адвентистской церковью. По словам руководителей церкви, проект «Вся Япония Маранафа 2018 года», в ходе которого в мае 2018 года в Японии за три недели было проведено 161 евангелизационное собрание, принес в прошлом году хороший урожай по всей стране. «В 2017 году мы начали работать с радиостанцией Nikkei, чтобы транслировать программы о здоровье пять дней в неделю, – сказал Норихико Ханада, директор адвентистских телевизионных сетей и медиа служения Японского Униона. В 2019 году мы получили благословение транслировать свои передачи на станции Nippon Broadcasting System. Лучшее, на что обычно может надеяться религиозная группа, – это получить время в радиоэфире между 4:00 и 5:00 утра или где-то после полудня. Нас поставили в эфир между четырьмя и пятью часами дня. Впервые в истории Nippon Broadcasting дали место религиозной конфессии. Это чудо. Только Бог мог сделать это».

По материалам Adventist Review

СВЯТО юного лікаря

Юні кияни та їхні батьки відсвяткували День захисту дітей, організувавши свято юного лікаря. Такий захід на території клініки «Ангелія» відбувся вперше. Свято зібрало понад 150 дітей та більше 70 батьків. Особливістю цього свята було здоров'я дітей. Усі розваги, ігри, веселі фітнес-завдання були об'єднані у цікавий квест, пройшовши який, діти дізнавалися основні принципи здоров'я. Нагородження дипломом юного лікаря – мотив проходження квесту. Окрім розваг, діти мали змогу пройти обстеження у лікаря-стоматолога, отримати фахову консультацію.

ВЫПУСКНИКИ одесской «Школы будущего» выбрали профессию и жизнь с Богом

В помещении седьмой общины АСД г. Одессы состоялась церемония выпуска «Школы будущего». Христианское учебное заведение закончило двое учеников, которые идут в техникум. В этот же день приняли крещение двое учеников школы. Родители отметили, что за эти два года существования учебного заведения его уровень заметно вырос. Мама ученицы Наташи сказала, что ее дочь решила принять крещение уже в следующем году, и мама не против ее выбора, хотя сама и не является членом адвентистской церкви.

ІСТОРІЯ ГРОМАДИ м. КОВЕЛЬ – 100 РОКІВ

Історію громади м. Ковель можна поділити на чотири періоди. Початок кожного пов'язаний з відродженням і підйомом після певного ослаблення внаслідок складних політичних обставин і переслідувань.

Перша згадка про Ковельську громаду адвентистів припадає на 1919 рік. У архіві історії АСД в Європі у м. Фріденсау знаходиться церковна книга громади АСД м. Лодзь. У таких книгах міститься список усіх членів церкви з поданням даних про рік і місце їхнього хрещення. Першими адвентистами у Ковелі були: Буххольц Моніка, Крюгер Хедвіг, проповідники – Зелінські Йозеф та Лідія. Імовірно, члени громади Ковеля, які мали німецьке коріння, були переведені в громаду Лодзя 1940 року.

Як повідомляє проповідник Антоні Невядомскі, громада АСД знову відроджується 1929 року. Він працював на теренах Ковеля, розповсюджуючи літературу, і таким чином привів до правди кількох осіб. У Ковелі станом на 1 лютого 1931 року було 18 членів церкви, з них 15 білорусів і 3 росіян. Пресвітер К. Креков виконував обов'язки пастора і Ковельська громада поступово зростала.

Як виглядала місіонерська діяльність у громаді? Згідно звіту, поданого в «Служі Збору» за III квартал 1932 року, ми знаходимо результати за 3 місяці діяльності: кількість членів, які здавали звіти з місіонерської роботи – 19; кількість місіонерських відвідувань – 98; кількість проведених біблійних уроків з приятелями – 220; кількість осіб, яким була надана допомога – 206; кількість надісланих консультацій і порад – 57; кількість елементів одягу, подарованого бідним – 1; кількість приятелів, приведених на суботню школу чи на інші зібрання – 16; кількість надісланих місіонерських листів – 18; кількість розповсюджених часописів, книг і брошур – 152.

У кожному кварталному звіті була графа «на якому місці», у якій зазначалося на якому місці знаходиться громада з кількості розповсюджених одиниць літератури на одного члена церкви. У III кварталі 1932 року серед 53 громад Східного об'єднання, Ковельська громада зайняла IV місце.

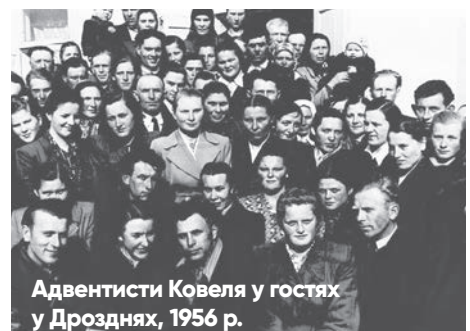
Кожна громада не могла мати свого пастора. Кожен рукопокладений проповідник відповідав за десяток громад. Звершували служіння в Ковелі пастор Михайл Васидлов, Йозеф Зелінські, Єжи Ліпські, Олександр Крук. Єжи Ліпські був одним з пасторів, який останнім залишив територію України. У 1938 р. служіння звершував Ян Борода. Особливою перевагою для громади Ковеля стала присутність керівництва східної конференції, офіс якої був перенесений з Луцька до Ковеля згідно з рішенням IX з'їзду конференції, який відбувся в Пожарках 1936 року.

Після війни в Ковелі залишилися сім'я Коленда, Ворсинюк, Томаш, Майданець, Демчина. Збиралися на богослужіння в брата Коленди. Брат Павлюк звершував служіння в Дрозднях і члени церкви з Ковеля на служіння їздили туди. Громада в Дрозднях стала більшою за Ковельську. Коли в Дрозднях заборонили проводити богослужіння, ковельські брати і сестри почали нелегально збиратися в Ковелі. Влада неодноразово штрафувала, але це не зупиняло збиратися щосуботи. Богослужіння проходили у Гнатюка Іллі, Олександра та інших. Згодом отримали дозвіл на проведення служіння в Домі молитви баптистів, де і залишалися до побудови власного дому.

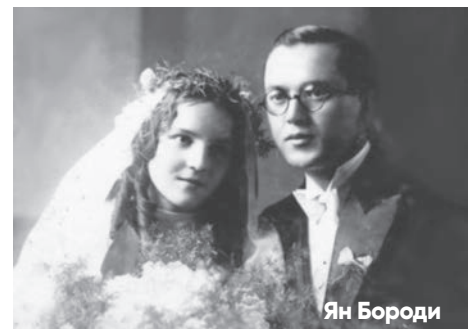
25 років тому ковельчани побудували свій Молитовний будинок. На сьогодні в Ковелі є дві громади. Пасторське служіння в незалежній Україні звершували: Федорук Леонід, Шатан Леонід, Тук Микола, Ношин Іван, Самойленко Олександр, Процюк Павло, Мелісь Володимир, Тершак Анатолій, Ліщук Юрій, Чобан Павло. Церква в Ковелі налічує понад 300 членів.

Адвентисти м. Ковель, 1938 р.

Адвентисти Ковеля у гостях у Дрозднях, 1956 р.

Ян Борода

м. Ковель

**Відділ інформації
Західної конференції**

ГЛАВНОЕ – НЕ ПОТЕРЯТЬ ГЛАВНОЕ

Я не устаю восхищаться двумя качествами моей мамы, которые она до сих пор сохранила. Она продолжает учиться и познавать новое. Никогда от нее я не слышала фраз: «Я уже это слышала. Я это уже знаю». Не знаю, сколько раз она перечитала Библию, но каждое утро она говорит: «Столько нового я узнала! Как я раньше на это не обращала внимания?» Когда мама слушает какую-либо проповедь или лекцию, она всегда найдет что-то для себя новое, и не просто найдет, но сразу же пробует применить это на практике. В свои 87 лет она не перестает удивляться, искать, учиться и практиковать.

15 лет назад мама в одной из книг нашла совет, что хорошо было бы каждое утро читать по главе из книги Притчей Соломона, в которой – 31 глава с практическими советами. И с тех пор они с папой каждое утро читают, помимо других книг, по одной главе из книги Притчей.

Моя мама всегда найдет повод благодарить. Однажды она сильно прищемила палец дверью. Мы долго не могли остановить кровь. После того как это было сделано, и мама приняла обезболивающее, она уснула. Утром мама сказала:

- Я всю ночь благодарила Бога.
- Мама, за что?
- В дверь попал один палец, а могла бы попасть вся рука!

Вспоминая свою жизнь в тяжелые военные годы, она говорит: «Как я благодарна Богу, что в самые трудные минуты жизни Он был рядом!»

Дух благодарности у человека либо есть, либо его нет. Благодарность, кото-

рую в сердце дарует исключительно Бог, всегда найдет повод проявиться. Там, где обычный человек даже не заметит повода благодарить, благодарный человек обязательно его увидит.

Как это важно – находить в каждом дне и в каждом человеке нечто новое и прекрасное, и не переставать делать это. Как это нужно нам сегодня – всегда находить повод для благодарности Богу и людям! А повод есть всегда.

**Инна
Кампен**

**Інколи Бог
руйнує
твої плани,
якщо бачить,
що ті плани
знищать тебе.**

Я не хочу бути вбивцею

Після другої світової війни один молодий чоловік закінчив медінститут і почав працювати в аптеці. Того дня в нього було нічне чергування, і хтось пізно ввечері постукав. Він відчинив двері, увійшла маленька дівчинка. Вона була дуже стривожена.

Фармацевт запитав:

- Чому о такій пізній годині ти прийшла сама?
- Ми живемо тільки з мамою, – відповіла дівчинка.
- Де тато?
- Тато не повернувся з війни. Мама захворіла і сьогодні пізно ввечері ми викликали швидку допомогу. Приїхав лікар, виписав рецепт, і я прибігла до вас, щоб купити ліки.

Фармацевт узяв рецепт, подивився, приготував ліки і дав дівчинці. Вона взяла ліки, розрахувалася і побігла додому. Молодий чоловік зачинив двері, сів за стіл, почав ще раз переглядати той рецепт і жажнувся. Виявляється, він не уважно його прочитав і приготував зовсім інші ліки. Він знав, якщо хвора прийме їх, то вони їй можуть дуже нашкодити, вона навіть може померти.

У розпачі він взявся за голову і почав думати, що ж робити? Він вибіг на вулицю, побіг в один бік, потім в інший, гукав дівчинку, але було темно і тихо.

Фармацевт повернувся до аптеки. Совість докоряла йому, що він так легковажно поставився до своїх обов'язків. «Ти вбивця! Ти можеш осиротити цю дитину», – говорив він сам собі. «Що робити? Де шукати вихід?» – думав він і згадав, як його віруючі батьки говорили йому, що є на небі живий Бог, Котрий творить чудеса.

Фармацевт схилився на коліна і сказав: «Господи, якщо Ти справді існуєш на небесах, якщо Ти справді чиниш чудеса, не допусти, щоб я був убивцею цієї жінки. Я не хочу, щоб ця дівчинка залишилася сиротою».

Коли він ще молився, відчинилися двері і увійшла та сама дівчинка. Вона плакала і сказала: «Лікарю! Я була вже в під'їзді, але на сходах спіткнулася і впала. Пляшка розбилася і всі ліки розлилися».

Молодий чоловік відразу підбіг до неї на зустріч з обіймами. Він приготував нові ліки, зачинив на деякий час аптеку і пішов з дівчинкою до її мами.

Через молитву молодий чоловік зрозумів, що Бог чує молитви і творить чудеса.

НЕОБЫЧНЫЙ ПОСТ

Еще до того, как я стала изучать библейские принципы здоровья, я увлеклась соками. Из яблок, моркови и сельдерея делаю коктейль. Свежие ананасы и листья окопника быстро превращаются в «зеленый напиток». Всякий раз, чувствуя приближение гриппа, или же просто для профилактики я устраиваю короткий «соковый» пост, чтобы вернуть себе бодрость.

Несколько лет назад я боролась с простудой, но болезнь никак не отступала. Я решила «смыть» вирус фруктовым коктейлем. Не помогло. Тогда я выпила «зеленый напиток». По-прежнему никаких изменений. Наконец, я приготовила ужасный на вкус напиток из хрена. Этот напиток не убил вирус, но чуть не убил меня.

Я сильно заболела. Мой привычный пост не помог мне справиться с болезнью. А что говорит о посте

Библия? Открыв книгу пророка Исаи, я обнаружила необычное описание поста – пророк призывал делать добро окружающим: «Вот пост, который Я избрал... Раздели с голодным хлеб твой, и скитающихся бедных введи в дом; когда увидишь нагого, – одень его, и от единокровного твоего не укрывайся» (Ис. 58:6, 7). А затем следовало обетование: «Тогда откроется, как заря, свет твой, и исцеление твое скоро возрастет... Тогда ты воззовешь, и Господь услышит; возопиешь, и Он скажет: «вот Я!»» (Ис. 58:8, 9).

Я не знала, как проверить этот необычный способ поститься. У меня не было никаких голодных соседей, и я решила отправить пожертвование в благотворительный фонд организации АДРА, которая помогает детям-сиротам в детских домах, приютах, больницах, горячих точках, а также проповедует здоровый образ жизни. Эта организация имеет представительства в 125 странах мира. Я подумала о том, что мои средства, возможно, превратятся в дополнительную порцию каши в тарелках голодных детей, и на сердце стало теплее. К моему удивлению, озноб начал проходить.

Мне хотелось выполнить следующую часть настоящего поста – одеть нагого, и я вспомнила о знакомой матери-одиночке, у которой сломалась стиральная машина. Я позвонила ей, и через некоторое время она уже ехала ко мне в гости с сумками, полными белья. По окончании стирки она искренне поблагодарила меня, и я почувствовала, как ко мне возвращается здоровье.

С этого дня пост приобрел для меня новый смысл. Я по-прежнему люблю устраивать «разгрузочные дни» с соками. Но в тоже время, заболев, я стараюсь помочь тем, кому хуже, чем мне. Делая добро другим, мы помогаем и себе.

К. Кимура

ВПЛИВ МАЛЕНЬКОЇ КНИГИ

Одного разу, йдучи вулицею, помітив на землі невелику книжечку, яка зацікавила мене. Піднявши її, прочитав назву: «Якщо Бог є любов, то чому так багато страждань?» Ця книга дуже вразила мене, і я розповів про неї братам і сестрам з християнської групи, якою тоді керував. Пізніше мені вдалося отримати й інші духовні книги, які швидко прочитав. Це були адвентистські книги. Дослідивши їх, зрозумів, що необхідно дотримуватися суботнього дня, і розповів про це братам і сестрам по вірі. Вони також прийняли таке рішення. Потім ми повідомили власнику залу, який орендували для богослужіння, що змінюємо наш день поклоніння з неділі на суботу. Не розуміючи, чому ми робимо це, він запитав: «Що це означає?»

– Ми – група християн, які тепер поклоняться Богові сьомого дня тижня, згідно з Біблією, – відповів я йому.

Згодом я зустрів чоловіка, який був керівником церкви АСД. Він пояснив мені багато чого з того, що я не розумів раніше, і дав більше матеріалів для дослідження. Коли ми зустрілися знову, я розповів йому, що вико-

ристовував ці матеріали, готуючи проповіді для наших віруючих. Він запросив мене продовжити спільне дослідження Святого Письма, оскільки було ще багато біблійних істин, які мені потрібно було дізнатися. Пізніше він рекомендував мене літературному євангелісту, який почав допомагати мені у вивченні Біблії. Згодом я охрестився в Церкві адвентистів сьомого дня, і багато моїх друзів приєдналися до мене.

Незабаром мій наставник – той самий літературний євангеліст – запропонував і мені займатися цією місією. Перш ніж вийти на вулицю продавати книги, навчав він, мені самому потрібно прочитати їх і добре знати їхній зміст. Також він познайомив мене з книгою Е. Уайт «Дорога до Христа». Після того як я прочитав її, він поставив мені багато запитань щодо її змісту, щоб я якомога краще запам'ятав його.

Книга «Дорога до Христа» стала моєю улюбленою. Як літературний євангеліст, я подарував понад сотню її примірників. Вона дуже подобається людям. Сьогодні, ставши пастором, я як і раніше закликаю людей читати багато книг, особливо «Дорогу до Христа».

Якщо ви хочете стати хорошими служителями, то вам було б корисно попрацювати спочатку літературними євангелістами. Сьогодні я дякую Богові за ті навички, які отримав у тій сфері, за досвід і бачення, що сформували мій пасторський досвід. Я дякую Богові за книжечку, знайдену на вулиці. Через неї Він звернувся до мого серця.

Я. М.

Поки горить свічка

Один чоловік залишився на ночівлю в будинку швеця. Глибокої ночі він побачив як той працював при свічці, що майже догоріла і ледь мерехтіла. Він підійшов до господаря дому і запитав:

– Подивися, уже дуже пізно, свічка майже догоріла. Чому ти ще досі працюєш?

– Поки свічка горить, ще можна щось змінити, відремонтувати, – відповів швець.

Поки ми живі, поки «горить свічка» життя, ми можемо ще щось виправити в житті. Ми можемо помиритися з тим, від кого віддалилися, поліпшити стосунки в сім'ї, допомогти нужденному, допомогти комусь у створенні власної справи тощо. Ми можемо працювати над своїм характером і навчитися бути милосердними чи справедливими. Що ви хочете змінити у своєму характері?

Поки «горить свічка» життя, можна силою Христа поліпшити свої стосунки, наш світ, самих себе.

Спешите первыми к ПРИМИРЕНИЮ

Несколько лет назад я одолжил одному брату из церкви довольно большую сумму денег. Я понимал, что, одалживая деньги, нужно быть готовым к тому, что их тебе не вернут. В народе говорят, что давать в долг нужно столько, сколько можешь подарить или потерять. Прошло много времени, и, действительно, денег мне не вернули. Но не помочь брату во Христе я не мог, потому что Господь в Своем Слове призывает нас помогать друг другу всем, чем можем. До того, как я одолжил брату деньги, наши отношения были очень хорошими. Но со временем они стали прохладными. Последние два года мы даже не созванивались.

Уроки Субботней школы в четвертом квартале 2018 года были посвящены взаимоотношениям в Божьей семье – Церкви. В декабре на одном из уроков мы говорили о конфликтных ситуациях и их решении. После того как наш класс под руководством учителя обсудил вопрос, кому надлежит проявлять инициативу в решении конфликта, я отчетливо понимал, что должен сделать это.

В один из дней Молитвенной недели я решил позвонить брату-должнику. Думал, позвоню, поговорю две минуты, выполню свой долг и все. Однако наша беседа продлилась целый час. Он переживал нелегкие времена, и я понял, почему он никак не мог вернуть деньги. Вместо чувства обиды и разочарования мое сердце наполнили сострадание и братская любовь. Результат – восстановленные взаимоотношения и мир в сердце. Я очень благодарен Богу за этот опыт. Кому-то он покажется простым, однако он очень важен для меня.

К сожалению, многие братья и сестры в церкви страдают из-за подобных конфликтов, чувствуя обиду и раздражение из-за долгов. Отдайте все эти проб-

лемы и переживания Богу, стремитесь сохранить хорошие отношения друг с другом. Многим из нас нужны деньги, но не ценой добрых взаимоотношений с братом или сестрой. **Кому-то сейчас нужна помощь от Бога, чтобы простить долг, а кому-то – чтобы отдать долг. Пусть Бог поможет каждому из нас и даст нам мудрости.**

Какие бы конфликтные ситуации ни возникали в вашей жизни, спешите первыми примириться со своими родителями, друзьями, братьями или сестрами в церкви.

Демьян Кондратюк

Бог ЗНАЄ, і цього ДОСТАТНЬО

Якщо ви чекаєте на історію про чудо, то це не вона. Багато з нас хоче, щоб усі наші проблеми Бог вирішив за одну мить, як тільки ми попросимо про це. Господь нерідко робить для нас бажане чудо, але частіше Він навчає нас терпінню і покори, відкриваючи нам Свою волю в подіях і обставинах нашого повсякденного життя.

Я думала, що в мене хороші взаємини з Богом. Ми невимушено розмовляли, я регулярно ходила до церкви. Усі думали, що в мене прекрасне життя. Я ж знала, що чогось не вистачає, але була занадто зайнята повсякденною суєтою, щоб звертати на це увагу. Потім розпався мій шлюб.

Клайв Льюїс в одній зі своїх книг написав: «Бог шепоче нам у наших задоволеннях, промовляє до нашої совісті і прагне докричатися, коли ми переживаємо біль. Це Його мегафон для того, щоб пробудити оглухлий світ».

Я знову почала старанно шукати Бога та Його волі. Покинула країну, у якій

жила багато років, і поїхала додому. Що більше моє серце відкривалося Богу, то більше я відкривала Його всьому, що мене оточувало. На певний час я відмовилася від ЗМІ і проводила багато часу зі своїми батьками і родичами на природі, читала.

Згодом я зрозуміла, що молилася неправильно: завжди просила Бога про легкий вихід зі складних ситуацій, про чудо, яке допомогло б відновити зруйноване. Господь міг би дати мені все це, але я нічому б не навчилася. Замість цього Він учив мене довіряти Йому в усьому і завжди залежати від Нього.

Протягом дев'яти місяців від пухлини мозку помер мій близький друг, помер мій дідусь, найкращий друг перестав розмовляти зі мною через непорозуміння, що виникло, розпався мій 12-річний шлюб. Я спакувала своє життя у дві валізи, пішла з компанії, яку допомогла заснувати 10 років тому. Прощання зі своєю церковною сім'єю, друзями і красивою країною було болючим.

Я втратила багато що, але знайшла Бога. Він відкрив-

ся мені, як ніколи раніше, і продовжує являти мені Себе і сьогодні. **Бог так сильно полонить мене, що мої зовнішні обставини стають неважливими. Я не знаю, що чекає мене в майбутньому, але Бог знає, і цього достатньо.** Його милість виявляється щоранку, вона дивовижна і прекрасна! «То милість Господа, що ми не щезли, бо милосердя Його не виснажилось. Воно оновлюється щоранку; велика вірність Твоя! Господь – це частка моя, – говорить душа моя, а тому буду сподіватися на Нього» (Пл. Єрем. 3:22-24).

Ш. Х.

Две реснички НА ПАМЯТЬ

Була рання весна. Снег кое-где еще не растаял. Мой 10-летний внук вместе с товарищами играл во дворе. Дети – любознательный народ. Нашли кусок олова и решили расплавить в отверстии кирпича на костре. Внук наклонился, чтобы рассмотреть, как идет процесс плавления, и тут раскаленный металл выплеснулся ему в лицо, попал в глаза, обжег уши, шею, руки. Внук, не помня себя от испуга и боли, прибежал домой (квартира моей дочери была на седьмом этаже) и стал умыть холодной водой обожженные места, сдирая кожу с лица и рук. К счастью, дома оказалась соседка, которая вызвала скорую. Ребенка увезли в больницу. Врачи не давали гарантии, что зрение удастся сохранить, и не могли сказать, сколько продлится лечение.

Меня охватило отчаяние. Двое суток я вообще не вставала с колен, а потом еще семь дней со слезами в надежде взывала к нашему Господу. В моем сердце шла борьба. Я молилась: «На все да будет воля Твоя», но не могла себе представить внука слепым и говорила: «Господи, неужели такова Твоя воля, чтобы этот ребенок больше не увидел света? Знаю, Ты, Господи, все делаешь во благо нам! Но, Боже мой, в чем благо для слепого ребенка?» После этого, мне кажется, я стала лучше понимать молитву Иакова: «*Не отпущу Тебя, пока не благословишь меня*» (Быт. 32:26). На пятый день я смогла увидеть внука. Один его глаз был

закрыт совсем, другой – полуоткрыт. Лицо, уши и руки покрыты мазью. Из складок отекших ушей и носа все еще извлекали остатки остывшего металла. Но была и радость – врач сказала, что кожный покров восстанавливается не по дням, а по часам. «Слава Богу!» – твердила я без конца. На 12-й день внука выписали из больницы. Острота зрения одного глаза – единица, второго – 0,5. Чудо! На веках отросли реснички. Кожа на лице была нежно-розовой, без рубцов. Через несколько дней дочь и внук пошли к окулисту. И снова чудо: врач определил, что мальчик видит на 100 %. Оба глаза – единица! Тогда я спросила дочь (она медсестра), случилось ли такое в медицинской практике, чтобы подобный ожог был вылечен так быстро и так успешно? Она ответила: «Нет».

Думаю, что Господь в память об этом чудесном исцелении оставил внуку две реснички, которые растут изогнутыми внутрь, раздражая глаз. Их приходится периодически удалять. Но это – ничто по сравнению с тем, что могло бы произойти, если бы не любовь и милость нашего Господа!

Л. Ильина

МРІЯ здійснилася

«*Бо має велику силу ревна молитва праведника!*» (Якова 5:16), – це не просто слова, а дійсність.

Сталося це в м. Талалаївка Чернігівської області. Громада адвентистів цієї місцевості близько 20 років чекала свого Дому молитви. Чекали, молилися, але згодом віра в можливість мати власне приміщення для богослужіння почала згасати. Громада всі ці роки орендувала квартири для проведення служіння, а коштів для придбання власного будинку не мала, однак бажання було. Пастор Василь Проданюк запропонував у липні 2017 року братам і сестрам цієї громади молитися і поститися щосереди, аби Бог допоміг у вирішенні цього питання. Деякі члени Церкви вже зневірилися за 20 років і трохи скептично поставилися до такої пропозиції, однак погодилися. Через місяць пастор приніс документи про придбання нового Молитовного будинку. Громада була щаслива. Конференція

Молитовний будинок
в м. Талалаївка

виділила кошти на придбання будинку, а церква мала заплатити ще певну суму, з якої вдалося назбирати лише половину. Чудом знайшлися і ці кошти.

Слава Богу за те, що Він відповідає на молитви і допомагає Свої дітям! Мрія громади м. Талалаївка здійснилася! Будьте наполегливими в молитві про свою мрію.

Марія
Кузенко

Моя особиста «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

«Що скажуть моя сім'я, мої друзі, колеги? Усі називатимуть мене сектанткою! Це понад мої сили», – такі були мої думки після того, як до мого брата прийшов літературний евангеліст і запропонував мені вивчати Біблію. Після того як я познайомилася з біблійною істиною, не могла вдавати, що нічого не трапилося. Совість картала мене. Я відчувала, що повинна підкоритися Божому Закону – Десяти Заповідям, зокрема й четвертій. Мені це не подобалося, але відчувала, що повинна це робити, тому що це – Закон Божий. Тоді в мене з'явилася ідея. Я дотримуватимуся суботи, але не приєднаюсь до Церкви адвентистів сьогомого дня. Минув місяць, але щось було не так. Мені чогось бракувало в житті. І я помолилася: «Господи, допоможи!»

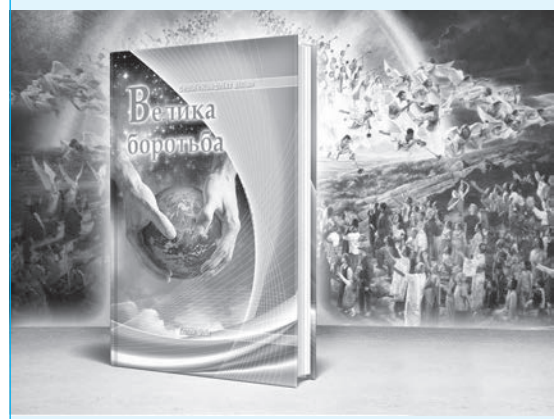
Одного дня я взяла книгу, яку книгоноша залишив у нас. Це була «Велика боротьба» Е. Уайт. Щось спонукало мене почати читати її. Сторінка за сторінкою я дізнавалася про боротьбу Христа і сатани. Коли я читала книгу, то відчувала саяво, що йшло безпосередньо зі сторінок і перевертало все в моїй душі. Люди, про яких я читала, не боялися померти за Христа. А як же я? Я боялася бути осміяною і незрозумілою для моїх друзів і колег. Мені стало соромно.

Ось що! Я не можу більше чекати, думала я. Я піду до церкви адвентистів, і навіть якщо мені не сподобається, залишусь там! Це моя і Божа Церква. Я пішла і відчула себе вдома. Це був щасливий день.

Е. Уайт писала: «*Мені хотілося б побачити ширше розповсюдження цієї книги, ніж будь-якої іншої з написаних мною, бо у «Великій боротьбі» остання застережлива вістка для світу повідомляється чіткіше, ніж у будь-якій іншій з моїх книг*» (Вісники надії. С. 127).

Даруймо цю книгу ближнім аби багато хто міг відповісти на запрошення Спасителя.

Олена Мартишенко

Кожен **ЗНАХОДИТЬ** те, що **ШУКАЄ**

– Я жодного разу тут не був. Скажи, чоловіче, які люди живуть у цьому місті? – запитав один перехожий.

Чоловік відповів йому запинанням:

– А які люди були там, звідки ти приїхав?

– Вони були егоїстичні та злі. Утім, саме тому я з радістю покинув це місце.

– Тут ти зустрінеш таких самих, – відповів йому чоловік.

Згодом до того чоловіка підійшов інший подорожній і запитав:

– Я щойно приїхав. Скажи, які люди живуть у цьому місті?

Чоловік знову відповів запинанням:

– Як поводитися люди там, звідки ти приїхав?

– О, це були добрі, гостинні та благородні люди! У мене там залишилося багато друзів, і мені було нелегко розлучитися з ними.

– Ти знайдеш таких і тут, – відповів чоловік.

За цими розмовами спостерігав житель міста, що порався поряд зі своїм возом. Він підійшов до чоловіка і запитав:

– Чому ти одному сказав, що тут живуть погані люди, а іншому, що люди тут добрі?

– Усюди є і добрі люди, і погані, – відповів йому чоловік. – Просто кожен знаходить те, що шукає.

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете
це зробити через банк.**

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Київ

Призначення платежу:
добровільні пожертвування

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45

shop@bookson.com.ua

www.bookson.com.ua

Дивлячись на **ЗАХІД СОНЦЯ**,
час себе запитати: чи **НАРОДИЛОСЯ**
у мені **БАЖАННЯ ЗМІНИТИСЯ?**

Якщо так, **то цей день був
ОСОБЛИВО ЩАСЛИВИМ.**

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.